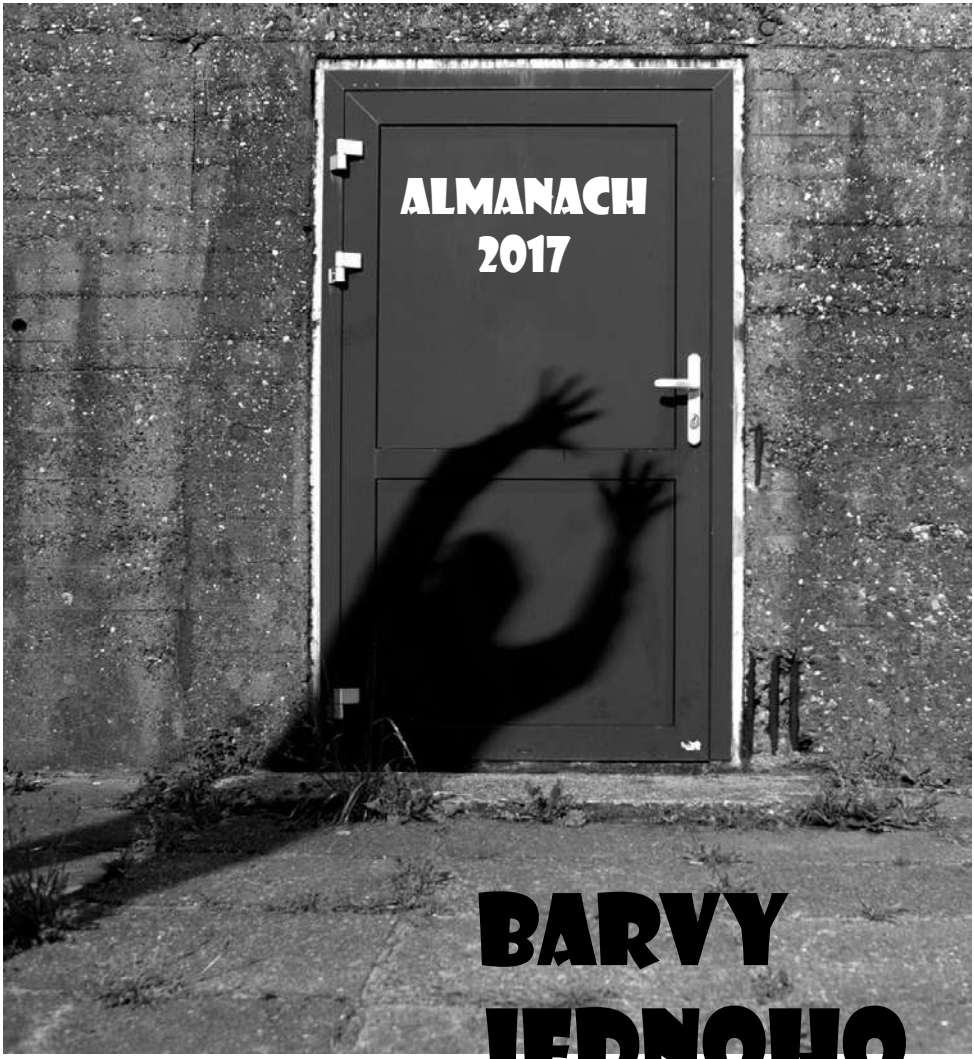

BARVY JEDNOHO ŽIVOTA

Barvy jednoho života

Almanach 21. ročníku literární soutěže „Příbram Hanuše Jelínka“

knihovna
Jana Drdy Příbram

© Knihovna Jana Drdy, 2017
ISBN 978-80-86937-52-6

Výsledky literární soutěže „Příbram Hanuše Jelínka 2017”

Letošního 21. ročníku literární soutěže „Příbram Hanuše Jelínka” se zúčastnilo 108 mladých autorů z celé naší republiky a také jedna autorka ze Slovenska. Soutěžní práce, rozdělené do šesti kategorií, byly porotou vyhodnoceny takto:

Poezie 12 - 15 let:
1. Barbora Karasová, Tisová
2. Jana Kepková, Louny
3. Zuzana Balíková, Příbram

Poezie 16 - 19 let:
1. Julia Gurjeva, Lazsko
2. Eliška Kohlíčková, Příbram
3. Heřman Kejla, Rakovník

Poezie 20 - 23 let:
1. Jaroslav Tomek, Šluknov
2. Adam Šabat, Lány
3. Klára Kimberly Víznerová, Chotějovice

Próza 12 - 15 let:
1. Tomáš Burian, Bohutín
2. Daniela Naimanová, Stěžery
3. Lukáš Karolyi, Písek

Próza 16 - 19 let:
1. Michaela Červenková, Tetín
2. Lucie Kosturová, Tachov
3. Denisa Korotvičková, Trutnov

Próza 20 - 23 let:
1. Tereza Vlčková, Příbram
2. Anežka Straková, Liberec
3. Barbora Jurková, Benešov

Tato kniha byla vydána díky finanční podpoře firmy 1. SčV, a. s.

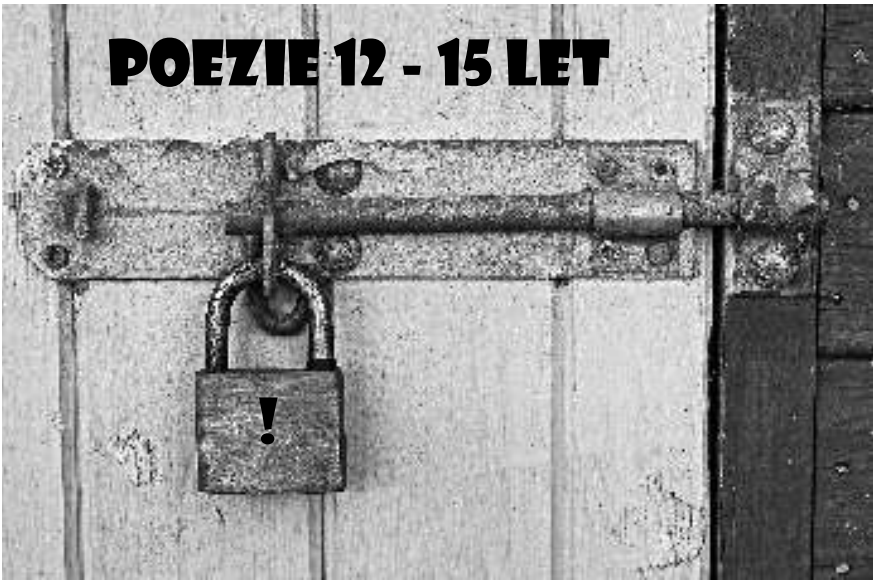
POEZIE 12 - 15 LET
!

Barbora Karasová • 15

Hra do ztracena

Červená kaňka uprostřed labyrintu
Smíchu, Pláče, Lži. Žádné naděje pravosti.
Zablokována pinem radosti,
pokusů povolí mi stejně jako v pohádkách.
Třeba někdo pomůže probodnout Draka.

Hledám meč,
boj mám prý ukrytý v srdci.
Co je to „srdce”?
Zase jen výmysl k uklidnění,
kód k lásce, ne však k Propojení.

Neznám zákony a skládám Řád
únikových chodeb,
zužují se vlastní myslí až k východu Neznáma.
Do každé vkládám hořící odměnu.

Odmítám impulzy bez klíče,
Štěstí žádám o spasení.
Utíkám na louky plné lístečků s hlavou zahlcenou
chaosem, zmatkem... čím vlastně?

Přeji si. Uniknout a Žít. Přežít!
Kde sehnat tak dlouhou stuhu k roztržení?
Možná je uvázána ke klice za rohem,
za těmi bažinami vzplálajícími vášnivou smrtí.

Úsměv prchá na druhou stranu,
hraje si.
Zip dávno přirezl,
rozepínám vzpomínky zvěčněné prachem.
Nevěřím na Zázraky.

Jarní mráz

Zavři.
Oči. Okno. Déšť.
Neplač.

Semínka utekla, pryč.
Cestou zalila růže,
zvadlé.
Rozdrtila červy,
bílé... jako mráz.

Už neplač.

Fialky vylétly,
bez barvy.
Vesmír.
Změť barev,
svítivých, růzových...
Slitých do jedné. Černé.

Tak neplač.

Zajíčci vykvetli,
hledají mámu,
vykuchanou.
Na louce plné Kouzel,
spálených.
Jiskrou naděje, žárem zklamání.

Plač. Plač. Brzy Zemřeš.

Čeká Tě dlouhá existence.

Smysl

Proklínám pružiny vzteku,
stěny radostí potažené vzorovaným kobercem...
Zratila jsem klíče a hlídám nový den,
nemám to pod křídly,
křídly Prachu a Strachu.

ZAPOMNĚNÍ.

Sešitá stuha vládnoucí světu,
stojím při úsvitu na skále znamení. Zmatení.
Zmatení nad lidmi. Lží, Pomstou, Nejistotou.

NADĚJÍ.

Umírám poslední
pod bitevním polem,
protože nejsem dost dobrá.
Dost dobrá pro ně, pro sebe, pro lásku.

PRO LÁSKU, KTEROU BEZTAK NIKDO NEPOCHOPÍ.

Táhnu za sebou spadlého draka,
draka na provázku stesku.
Stmívá se.
Začínám chápat.

Zítra přinesou tác přeplněný obilím,
obvázaný zlatou mašlí.
Snídám, nestíhám,
nestíhám začít Žít.

ŽÍT PRO SEBE. BÝT ŠŤASTNÁ. NEPLAKAT. CHÁPAT. A SPÁT.
JEN TAK.

Jana Kepková • 15

Mozaika z pivních zátek

Kdo maluje na okna noční tramvaje,
do zábradlí mostů vždy hlasitě buší,
a ví, kdy pouliční muzikant dohraje
svý písně, který se dotýkaj duší.

Jen ten, kdo nad ránem toulá se ulicí
a vdechuje kouř cizích cigaret,
v Karlínském tunelu tiše stojící
okousávajíc si stydlivě ret.

Ten, jenž zná nazpaměť žižkovský ulice
a do vratnejch lahví svůj život vkládá,
ví, kde se shání gram modrý skalice,
a ze zátek od piva mozaiky skládá.

Kdo je ten, který ve tmě se vyžívá?
Všichni to nyní podvědomě tuší.
Vždy mlčky odtančí, když ráno ožívá,
je to to dítě s feťáckou duší.

Zuzana Balíková • 12

Cesta

Můžu k tobě stezkou jíti,
najít cestu kam jen chci.
Tkát tu cestu zlatou nití,
jít blíž k místu, kde jsi ty.
Svojí cestu cítit toužím,
cestu, kterou v duši mám.
Pro lásku se málo soužím,
chci ji přinést vám i nám.
Toužím píseň zapomenout,
tu píseň, co o strasti je.
Na štěstí se rozpomenout,
štěstí, které tady je.

Naděje

Když se kolem otočíš
narostou ti křídla
jen malinko vyskočíš
jako bys byl z mýdla.
Zvedneš se a uvidíš,
co jsi nikdy neviděl,
čerstvý vzduch hned ucítíš,
vzduch z plachet vzdušných plavidel.
Z mraků slaná voda kape
lidem padá na hlavu
vyleť ještě o kus výše
zapomeň už na snahu.
Nad mraky uvidíš duhu
nad ní hnězdy zasvítí
pak ucítíš sladkou mlhu
oči se ti rozsvítí.
Můžeš oči klidně zavřít
všude kolem cítíš teplo
teď už víš, co lze tu najít
v srdci zůstane ti světlo.

Vše co máš

I když ten tvůj kamarád,
velmi často sere tě.
Věř, že je to nejcennější,
co máš tady na světě.
Nenechá tě nikdy spadnout
do tmavé studny bezmoci
i kdyby ti srdce puklo,
je schopen ti pomoci.
Pomůže vám i kdybyste chtěli zabít člověka.
Pomůže vám, kdy jen chcete,
na nic přitom nečeká.

.....

Co to támhle v dáli plyne?
Na horizontu hvězdy svit.
Mléčnou dráhu zlehka mine,
letí hledat v duši klid.
Točí se mi hlava z toho
kolik na světě je hrůz,
lásky je však také mnoho,
způsobuje spoustu slz.
Zkus tu lásku pocítit
všechnu lásku na světě,
jako hvězda zasvítit
jako slovo ve větě.

POEZIE 16 - 19 LET
!

Julia Gurjeva • 18

Hořím prázdným plamenem

Ze rtů mi uniká živá barva
a zbytek ostychu se topí
v nedostatku dechu

hořím a nemám plamene
však snadno mě
uhasit nejde.

Jsem sama se svými myšlenkami
a pozdní večery věnuji
jen tobě

…to abys nevěděl

Jsem spálená jak popel
a stále držím v sobě oheň,
který se bojím ti dát

abych žalem nezhasla ...

Pálivý chlad na věčnost

Zůstali jsme oba na věčnost
i když věčnost je na splátky
krátká doba
zůstali jsme stát bez jediného

pohledu

tehdy mi byla zima

Měla jsme pár slov zamrzlých
ve tváři a s každou minutou
nám více chladl dech…

až nebyl žádný

Zůstali jsme oba na věčnost
kde ve tmě stojíme každý
v jiném rohu
v kapse s baterkou místo
měsíce…

Střípky v mělké ráně luny

Mezi zamlženými sklíčky tmy
míhala se realita
se silnými dioptriemi
a chabým smyslem pro humor…

nikdo se nesmál,
jen po kouskách krvácelo svítaní

Neviděli jsme ani, když
nám vítr drásal rýhy
do očí
dokud nezbylo nic než prázdnota
a malý pokoj se slepou tmou

Vlak projížděl další stanicí
bez zastavení
a pokaždé odhodil pár šatů
ze zamyšlených stínů

až nezbylo nic, jen prázdnota

Dohořívám…

Zhasínám,
jsem prázdný požár
bez jiskry a bez touhy
v dešti
nevím, jak nezhasnout

a tak dohořívám

Pomalu
stahuji plameny
jak světlo v petrolejce
Stačí jen fouknout
a světlo zmizí

ale nezhasíná

a bolestně potlačuje
pláč

Zhasínám,
bez jediného slova a sama
v dešti
a tvá vypůjčená něžná slova
opět se ztrácí
jak plamen v petrolejce

ale nezhasíná…

Eliška Kohlíčková • 18

Kapesní holky

Některým mužům by ses vešla do kapsy na saku
do takové té malé co je na prsou
to aby tě měli blízko
hlavně si neublížit a neohluchnout
o tom to je
když ležíš a všude kolem zní akustický tlukoty
srdce
místo kapesníku

vrátila ses křehká a zranitelná
na těle obtisklá kolečka hrníčků od kávy
nezapomněla jsi zalít papírové růže?

máš na zádech pověšený lapač snů
je plný, vysypat nejde a váží *tolik*
co jedno pohlazení

až budeš odcházet
uklidni neurotická světla bez stínítek
a nepoužívej prosím parfém

z kůže ho totiž
nevyvětráš

---

poznámka pod čarou:
odcházej potichu.

Nikdy ses neptal, jestli mi budeš chybět

Jedna ze základních vlastností je umět odsoudit
proto o tobě nemluvím
ani teď
ani v minulém čase
to by totiž bolelo ještě víc
než momentálně snesu
než chci
než vydržím
nacházím se ve stavu kdy jsem citlivější na boření zdí
a pálení mostů
co kdysi znamenaly jistotu

horníkům soli z mých slzných kanálků jsem dala volno
aby mohli být s rodinou
potřebovali to
jeden z nich se nedávno oženil
a jeho manželka je ve třetím měsíci těhotenství

byl jsi můj první
muž
který mě naučil zapomínat
násilím.

Nehlaď duši proti srsti

Občas to ve mně zaškube
křídově nakreslená alej jako ztělesněný proces hojení
vždycky křehla na povel v závislosti na intenzitě
ročního období
zavírání dveří srdečních komor
vržou v pantech
a někdy zpoza nich táhne
vzduch desublimovaný do tvaru tvých rukou

dost
prosím
už nehlaď duši proti srsti

a když už je to celé o tobě…
je to napadnutelné
jako slova *pořád mi přiznaně chybíš*
jako právo nenávidět a zamilovávat se do lidí zevnitř
ale občas přemýšlím
kam to člověka pootočí
když se ho zeptáš:
věříš v důvěru a zatoulané Amory?

Hraniční vteřiny

Mám to v sobě neuklizené
Diogenes by na mě byl pyšný
ramínka se na žebrech neklidně houpou jako při léčbě konejšením
chce se mi zavřít do skříně mezi (tvoje) košile a zaživa jim utrhat knoflíky
bolelo by je to?

ještě pořád umím pokrčit prsty do tvaru evokující objímání
gesto které osvobozuje
zraňuje
připomíná
prenatální nárok a nevyřčená slova

nauč se francouzsky
ochoč lišku
zalej růži
ostříhej beránka

Exupéry je mrtvý
neboj nehledala bych tě na trhu s otroky
nejsi Prévert
neprodáváš na trhu s květinami
nejsi liška
nepotřebuješ zkrotit

mě se to tentokrát netýká
už tak je to celé snadno ubližitelné
od první vteřiny
hmatatelně osobní.

Sebegramáž

Celé to mrzí až se zpožděním
začala jsem respektovat princip duševní vzdálenosti
ale tam vzadu v hlavě
mám na poličce vedle tvého v myšlenkách nakresleného aktu
odložené přání
aby mi tvá dcera
byla aspoň trochu podobná

nikdy bych neodešla
místo toho pozoruju strach
vyzná se v psychologii
přijímá za své chování lidí
to mě na něm děsí asi nejvíc

směje se až na druhý konec uší
kde nikdo nežije
dveře tam mají popraskané bubínky
a vzpomíná že v krvi melancholiků je cosi hořkého

trávím dlouhé hodiny vylízáváním soli z ran
a než se zeptáš
tak ano
sypu si ji tam po hrstech sama.

Heřman Kejla • 19

.....

Bílá pole
Studené vichry a zmrzlá tvář
Jak mraziví obři
tyčí se zledovatělé stromy
Bělostný prach všude kolem
chřoupe a praská
pod tíhou mých kroků
Lesknoucí se klouzačkový led
Dětská radost i bolest
Snoubení hrůzy a veselí
nad strání
přece mi každý rok velice chybí
jako kdyby byla nepolapitelná
plachá či vzdálená
Stále méně nám
svou bledou líc ukazovala
zima zasněná
A tak zalepuji hvězdy
do milostného dopisu zimě
a doufám

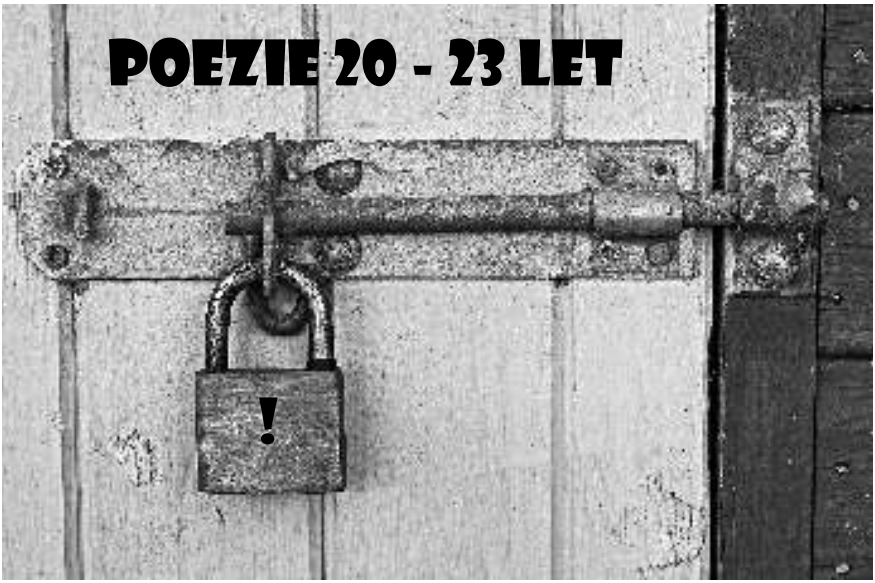
POEZIE 20 - 23 LET
!

Jaroslav Tomek • 22

Je mi chladno
možná únavou
možná zíďkou
kamenou

Na níž sedím
k obzoru hledím
a nejrůznějším
pocitům čelím…

Na větru
mrznoucí
Vlasy
létající

Emočně-se
rozpadající
…na zíďce
sedící…

––––––––––––

Přemýšlím
nad váma
Kudrnatýma
krásnýma

Jak blízké
čerstvé
Zapomenuté a vzdálené
Jste byly

Těžko se otevřu
i pozdravu slunci
Tu cibuli jednou rozkrojí
Byť šetrně
Budu plakat

Týno
koukám už tak dlouho
že všechno listí
dávno zežloutlo

Dájo
tak dlouho to chci říct
že polívku co jsem jedl
už třikrát odnesli

Moniko
dát to chci fakt dlouho
že všechno to žlutý listí
je už dávno dole

Kájo
tak dlouho to chci ukázat
že se rozpad i ten Svět
na kterém jsme žili

Andulko počkej
já už jdu
říct - dát - ukázat
Jdu teď hned

Střípky z ráje

Z Vesmíru kraje
skládám vlastní
střípky ráje
Málo kdo
dobře - zná je

Mají ostré hrany
jsou křehké
několikrát sbírané
Přesto krásné

Dát je do kupy
do jednoho ráje
Abys i Ty
mohla znát je

Až budeš chtít
zase to rozbít
Vzpomenu
jak jinde
Lepit budu

Být odejit

Smějeme se klukům
s velkými bágly
špinavou bundou
a modrýma očima
Teda spíš
kruhama - pod nima

Smějeme se světu
jak „dobře“ funguje
Holdujeme vínu
dívkám - večírkům

Smějeme se životu
klukům s bágly
a vůbec nám nevadí
že Ten Život
je úplně jinde…

Adam Šabat • 22

***

Když se po večerech vracím domů
Kolem bytu kde jsem žil a vyrůstal
Myslím na to, co všechno viděly stěny
Co všechno se odehrálo mezi tisícem
Dnů a nocí
Kolik slov do prázdna
Kolik ranní mlhy bez konce
Vzpomínám na dobu
Kdy jsem tě tam poprvé políbil
A kusy našich světů, zbytky myšlenek
Jako by se spojily
Vzpomínám a už to není
Tak jak si myšlenky pamatují
Vše jako by dnes bylo menší
I prozářená chodba bytu
Jako by pohasla
Slýchám svůj starý byt
Z pater daleko pod námi
A vzpomínám
Lovím v představách
Kolik zbytečných slov
Se tříštilo o jeho stěny
Kolik lásky kus od nenávisti
Jsem v tom bytě zažil
Teď tam dole vyrůstají
Nové osudy
Rozehrávající svůj part před očima bytu
Rámující jeho prostorem svoji další
Životní etapu
A tak
Nejen my sami do bytu
Ale i byt do nás
Otiskl svoje stopy
Důvěru za sdílená tajemství

Mezi ním a námi
Proto
Kdykoli kdy jdu kolem
Letmo se dotýkám prsty jeho omítky
Vzpomínám na ty dny
A přemýšlím
Co všechno vidělo těch pár stěn…

***

Až se probudíš do spaní
Majáky
Spíš jako zvláštní sny
Se světly továrních komínů
S podivným pocitem
Že už se blížíš
V ruchu záclon -
Šumy z dálek tvojí hlavy
Naše doba
Nad námi vesmír
Nebe protínající družice

Kabely do našich životů
Sítě a obrazy našich hovorů
Z osamělých míst
Zamčených místností -
Aby se svět nedostal až k nám
Za naše záclony a v nich
Se promítající představy
Na život
Na něco za něj převlečeného

- Je zase ráno
A já nepřestávám spát
Snít ve svojí
Krajině
Na svém pustém fjordu
S hejnem racků

Co nikdy neklesá až k hladině
Jen stoupá k nebi
K záři skryté hluboko za mraky

Tam někde metamorfuje a putuje
I moje mysl
Svědomí a sny
A já jen dál ležím
Vyvržen ze světa na svojí postel
A v záclonách na fjordu pořád proudí
Šumy a odrazy dálek…

***

Obleču se do zítřku
Až budeš sledovat jak se
Údolí rozpouští v mlze
Jak město zaplavuje noc
A ty nahoře na kopci
S nohama na zemi
Pohladíš prsty obrysy stromů
V tvojí úrovni, pohledem přes kráter
Se údolí zarovná
Přejdeme k sobě
A
Za okny hlasy
Volají

„čekej na svítání
Na to naše ranní umírání“

Tak
Se tříští slova o tabulky
Oken
V dnešním dni
Deště… odpouštím ti
Poslouchám tě
Na druhé straně drátů

Mluv a šeptej
Ať tě jejich uši neslyší
Jen pro nás

Zabalím tě do noci
Odnesu tě k ránu
A ty hlasy
Zpoza vnitřku
Oken
Volají…
„čekej do svítání…“

***

Když
Dospěješ
K těm životním kocovinám
Ze kterých se dlouze probouzí
Dlouze zapomíná
- Uhraně tě
První čistá myšlenka rána
Jako by si v tom odlíčeném příběhu
Konečně spatřoval ostré detaily a v nich
Obnaženou bolest sebe sama

Tak moc si se snažil zapomenout, že
Už v tobě nezbylo nic
Jen nenávist co s tebou za ty roky srostla
Stala se tvou součástí a ty jejím přenašečem
Poutníkem šířícím jediným pohledem
Ten nejhlubší lidský smutek

Kolik let už uplynulo od doby, co nejsem dítětem
A stejně si nepřijdu o moc starší
O moc zkušenější
Pořád určitá naivita vůči lidem
Vůči světu co nás svírá ve svých rukou

A tak chci radši dál zapomínat
Na celý svůj život
Na bolest po probuzení
Na tváře zkřivené zradou
Na nenávist co mě občas ovládá
Zapomínám a je to lepší
Než si cokoli pamatovat.

***

Slova a jejich symbolika
- občas si říkám
Kolik zrůdnosti lze obsáhnout
Mezi těch pár písmen
Kolik rozhodnutí a
Životů ovlivnilo těch pár hloupých frází

Skládáme si názory
Z fragmentů co nám ani nepatří
Ze starých fotografií
Jako filtry přes naše těla
Se vrství vše námi viděné a slyšené
Průměruje se
A ukládá hluboko do nás

Čekáš a doufáš, že to časem odezní
Ale hlava to tam pořád svírá
V úložišti obrazů, niterních pocitů
Těch pár slov
Co se vsákly až hluboko
Do morku kostí

Občas
Když prostoupí tělo ryzí tma
Vzpomenu si na ty slova
Co jako rány nožem
Vrývaly svůj obsah do mého srdce
A sám moc dobře vím
Že ještě dlouho nezapomenu
Zůstane to ve mně jako pachuť
Co už asi nikdy nevyčpí
Temný stín vlekoucí se za mnou

A tak
Podobně jako Hordubal
V zajetí zrady
Odejdu k vrcholům skal
K mystice těch pár kopců
Kde cítíš rozhled
Kde vše jako by sedělo na dlani
Daleko pod tebou
A ten nadhled ti přináší klid
Hluboký vnitřní klid

Už se nic jen tak nepřiblíží
Už je vše viděno a čekáno
Už žádná zbytečná slova
Tak vyjdu daleko k těm kopcům a skalám
Tam kde člověk dokáže ještě
Klidně dýchat a hledět
Tam kde ještě dokážeš slyšet tlukot srdce a duši
Daleko před sebou - před svou vlastní pomíjivostí.

Modrá duše

Otáčím se za mlhavou
pauzou nad
střechou
daleko ode mě.

Nahlížím do džbánu
plného modrého moře
rozespalá po ránu.
Blankytně modrý oceán
zdá se být
slaný.

Projde tebou a už
ho nedostaneš pryč.
Jen jako žíravina,
v té samé
najdeš-li sama
mušle...

Mušle. Mnohonásobné
synonymum pro krásy
planety. A křehkost.
Upustit ji už nemůžeš.
Průzračně modrá voda
zachová rány viditelné
napořád.

Nemůže plavat.
Všechno vyklopí.

V dáli cosi nic
coby zachránilo část
té skořápky.

Až potápěč přes vlny
vytáhne
své zbraně,
ty mušli ponecháš
pro ně
v té vodě

na oko čisté.

London

Benevolentní.
Dvacet kilo v zádech
a dalších pět v rukách.
Máš chuť mě někam pozvat?

Cestu mi zkřížil Buckinghamský palác.
Kufry pokládám jako
správný turista
naprosto kdekoli.

Hlavně mít ty slzy štěstí.

Okouzlena počasím i
ruchem.

Zpátky.
Jedním uchem.

Snažím se běžet.
S i bez.
Polámaná spíše bez.

Bez života.
To je schopnost!

Dýchám vzduch oceánu.
Možná to bude autobus.

Jen ta kola.

Těším se na tebe!

Usínám.
Tak nějak čistě.
Jasně.
Možná přijdu už dnes za tebou.

Dočkám se.

Sebe.

Nás.

Tebe.

Jdeme vstříc
štěstí
do nebe.

Minulost z činžáku

Táhnul, táhnul
za jeden provaz.
Až rupnul.
Čekala jsem na svázání.
V Růženině lomu
opírám se o srdce.
Jako na prahu domu.
Je to vyznání.
Taky z kamene.

Posílám polibek na všechny
strany.
Někdo se chytí.
Lapena v síti nebojím
se pádu.

Žádné hrany.
Po tvém boku by bylo
jistě krásně.
Však ona to ví.

Neuvadáš.
Měla bych ti to přát.
Z osmého patra činžáku
koukám do černé díry.
Házu vzkazy.
Krása, kdo je chytí?
Sama se sebou plná očekávání,
možná víry.

Víly, která létá s výry. A
snad s trochou té víry.

Přinese ji na práh.
Můj.

Minulost třpytí se na silnici.

Zase.

Už ji někdo našel.

Hodně štěstí.

Srdce tluče hluše

Srdce bije.
Tiká a tluče.
Bije a tiká.
Trochu pomalu.
Snad...
Hluše.

Snad zachytíš mě
v pozoru.

Někdy i kluše
v pozadí.
Na obzoru.
Padám.
Volným pádem.
Nahoru.

Na horu,
která doutná,
nehoří.
Těžko na ní
vydržíš.

S očima moudrýma
žádám tě o změnu.
Sotva moudrýma.
Tak nějak koloběh.
Čekání na směnu.

Sedíme naproti sobě.
Žádná jiskra.
Oči mokré
učí se z nebe.
Z hory.
Z doutnaté hory.
Z té hory.
Koukám přímo do hry.

Stará dýmka srdce.
Jediným vzplanutím
zakalilo se nebe.
Nebe.

Doutná.
Ta hora.

Bež tam.
Do toho krásného nebe.
Šedého nebe.

Tam nahoru.
Na horu.

Počkám tam na tebe.

Egoistické ego

Egoistické ego
marnící životem
jako čas strávený
v márnici.

Hotový snílek!

Chce uznat pravdu
relativnější než lež.
Chci přiznat lež
jasnější než pravdu.

Cítí těžké břemeno
vzpírající se na
mé hrudi.

K čertu s tebou!
K ďáblu s oběma.
Objímám tu
známou
atmosféru
téhle
vínové
slasti.

K čemu trpělivost?!

Víc než dosti
prosím Boha.

Srdcem líbám jen
jednoho z vás.
Těžko věřit,
kam až čert vzal
tě zas.

Polibek zavání
lednovým chladem.

Bude i jaro
s jemným

klidem.

Tak.

Zpátky k lidem.

PRÓZA 12 - 15 LET
!

Závěť Davida Thinga

V tento den v tento slunečný den držíte ve svých rukách... mé poslední přání, mou závěť. Tobymu odkazuji klíč, který leží na dně studny. Margaret odkazuji svůj zápisník, je v mé knihovně, zkus ho najít. Lucy, mé malé dcerce, odkazuji krabici ve sklepení. A samozřejmě Robert. Tobě, synu, odkazuji... moji skříň s celým jejím obsahem. Vím, nic moc to pro vás neznamená, ale co víc jsem já, chudý pracovník v továrně, vám mohl po sobě zanechat? Hodně štěstí do života.

Přesně takto napsal David Thing, mrtvý otec již dospělých dětí Thingových, svou závěť. Jejich matka utekla z domu a otec je vychovával po zbytek svého života. Dětem se hned v hlavě začaly tvořit otázky, na které nikdo z nich zatím neznal odpověď. „K čemu mi bude klíč na dně studny?“ zeptal se Toby „A co teprve moje krabice ve sklepení?“ ptala se jednadvacetiletá Lucy. „Jak někdo může odkázat svému vlastnímu synovi skříň,“ dotazoval se Robert. „Jak otec věděl, že dnes bude sluečný den?“ zaptala se Margaret. Jako vždy, přemýšlela nad něčím úplně jiným, než ostatní. Všichni se na ni nechápavě podívali. „V dopisu píše v tento slunečný den. Zemřel před třemi dny. Předpovědi počasí nikdy nevěřil. Jak to tedy mohl vědět?“ zeptala se sourozenců. Pak se podívala na soudní pracovnici, která stála opodál.

„No nic... tohle je poslední vůle vašeho pana otce,“ řekla slečna Davisová. „Vážně netušíte, jak to mohl otec vědět?“ zajímala se Margaret. „Na to vám bohužel nedokážu odpovědět. Třeba, třeba se jen trefil, tipnul si počasí...,“ řekla mladá soudní pracovnice a chystala se odejít. „Nuže... sbohem,“ rozloučila se slečna Davisová a odešla.

V místnosti nastalo ticho. Margaret seděla v houpacím křesle a koukala z nízkého okna ven. Lucy projížděla zprávy na mobilu tak, jak to většina mladých lidí dělá. Toby si pohrával s knoflíkem na svém tmavě modrém saku. „Co teď?“ zeptal se Robert, který stál u okna, ze kterého se koukala Margaret. „Pořád se mi nechce věřit, že by si otec to počasí jen tipnul,“ řekla Margaret, druhá nejstarší z dětí Thingových a odvrátila pohled od okna ke zbytku v místnosti.

„Třeba to myslel metaforicky," navrhnul Toby, vysokoškolský student literatury. „To mi k otci nesedí," řekla Margaret. „Proč to vlastně řešíte? Měli bychom hledat ty věci," řekla Lucy unuděná tou situací. Byla bezcitná, že otec zemřel jí ani trochu nevadilo. Brala to jako samozřejmnost. „Má pravdu, Margaret. Měli bychom jít hledat ty věci," zavelel nejstarší z nich, Robert. „Nevíte, kde je žebřík? Musím se nějak dostat do té studny," zeptal se Toby. „U dříví," odpověděl mu Robert. „Dík," řekl Toby, odložil si sako a odešel. „Vážně vás to nezajímá?" zeptala se Margaret. „Promiň ségra, ale ne. Jdu hledat krabici," a jak Lucy řekla, tak udělala. „No tak, Margaret," Robert si klekl před sestru. „Já vím, že je to pro tebe velká ztráta."

„Hlavně záhada," skočila mu do řeči Margaret. „Prostě... jsme nejstarší, měli bychom se o ně postarat. To, že půjdou hledat ty věci... je to jejich rozptýlení," řekl Robert. „Rozptýlení? Toby otce neposlouchal, lásku k němu jenom hrál. A Lucy? Nenáviděla ho. Smála se mu, pamatuješ? Ani se otci nedivím, že ji odkázal starou krabici ve sklepení," rozčílila se Margaret. „Teď to bude pro nás všechny těžké, ať už jsme měli otce rádi nebo ne. Prosím, pojďme hledat ty věci a zapomeňme chvilku na otcovu smrt. Myslíš, že jsem neprobrečel celý večer, když jsem se to dozvěděl?"

„Ty možná, ale oni ne. Toby má moc práce se studiem. A... ta malá mrcha...," začala Margaret. „Takhle o ní nemluv. A pojď už," řekl Robert a zvedl se. „Hodně štěstí při hledání," řekla Margaret a odsunula si pramínek svých tmavých vlnitých vlasů dlouhých po ramena z obličeje. Robert odešel. Margaret se také pomalu zvedla a odkráčela do knihovny.

Toby běhal ve svých černých společenských kalhotech a světlé košili po zahradě. Na své černé polobotky už několikrát nabral bláto při hledání žebříku. „U dříví. To se ti řekne u dříví, ale kde u dříví?" stěžoval si Toby. Byl u hromady dříví na topení, v kotelně u dříví, dokonce i v kůlně, kde se občas dříví skladovalo. Nikde nebyl k nalezení. Chodil po celkem velké zahradě od stromu ke stromu a hledal. Až u staré jabloně ho našel. Byl tam opřený i s košem starých jablek. Popadl ho a s pár nadávkami, které měli patřit Robertovi, šel ke studni.

Když k ní přišel, opřel žebřík a vytáhl vědro ven. Opatrně vložil žebřík do studny, která nebyla nějak extra hluboká a ani plná. Otřel si zpocené čelo a šplhal dolů. Na páté příčce mu sjela noha a on se tak svezl až na dno. Byl tam po pás ve vodě. Rukama šmátral

po dnu. Klíč mu ne a ne vlézt do ruky. „Kde sakra je? Jestli si ze mě fotr dělal prdel?“ říkal si pro sebe. Voda smrděla. „Fuj... tady to smrdí, jak u koňský řitě,“ nadával Toby. Nadechl se. Chtěl se potopit celý. Nadechl se znovu a potopil se. Ruce mu po dně jen jely. Hledal rychle, nebyl příliš zdatný potápěč, a tak se za pár vteřin vynořil s čímsi v ruce. Bylo to zabalené do tmavé látky.

Vylezl po pár špryclích žebříku a rozvázal uzel z provázku. Opatrně rozbalil látku a spatřil starý klíč. Měl zdobené držátko. Toby ho zastrčil do kapsy u kalhot a lezl nahoru. Tentokrát si dával větší pozor, aby nespadl zpět dolů. Když vylezl, vytáhl žebřík a posadil se na okraj studny. „Od čeho sakra seš?“ zeptal se Toby klíče.

Margaret byla stále v myšlenkách. Neustále přemýšlela o dopisu. Jak věděl o počasí, proč zrovna tyto předměty? Mohl odkázat dům, nejlépe Robertovi, nebo jí samotné. Robert by se o něj postaral, jí by se tady líbilo. Lucy mohl odkázat zbytek peněz po něm. Tobymu by se líbily knihy z knihovny. Ale ne. On odkázal čtyři předměty. Klíč, zápisník, krabici a skříň. Byly ty předměty nějak propojené? Každopádně teď bylo hlavní najít zápisník, třeba v něm budou nějaké odpovědi. A nebo přibudou otázky.

Otevřela bílé dveře se zlatou klikou a vstoupila do knihovny. Nebyla nijak veliká. Na každé ze tří stran stála jedna knihovna. Každá z nich obsahovala kolem třiceti knih. „Áááá, jde se hledat,“ povzdychla si Margaret a pustila se do první knihovničky. Projížděla poličky zprvu jen očima. Když ji prohlédla, prozkoumala svými bulvami další dvě knihovny. Po notesu ani stopy. Bude muset udělat to, čeho se obávala. Vyndavat knihy. A když je ani tímhle způsobem nenajde, bude muset hledat v knihách. Knihy z poliček vyndavala opatrně a sledovala, jestli není něco za nimi. Takhle prozkoumala celou první knihovnu. Nic. Byla trpělivá, ale ne v případě, kdy šlo o odpovědi na její otázky ohledně mrtvého otce.

Přešla k druhé knihovničce. Znenadání vypadla kniha z poličky. Margaret se pro ni ohla a zvedla ji. Byla to encyklopedie hub. Ovšem písmena E, N, C, L, O, P byla na deskách knihy podtržená. „To tu nikdy nebylo,“ řekla potichu Margaret a přemýšlela, jestli byly písmenka vždy podtržená. „Že by zanechal otec tajný kód v knihovně? Ale... E, N, C, L, O, P? Co to znamená? Třeba je to jen latinský název pro něco z literatury. Toby by to mohl vědět... jsem to ale hloupá. Enclop. Bratr tety mámy z Řecka. Enclop. Rhodes Enclop,“ přemýšlela Margaret. Napsal krátkou sbírku povídek z dětství. Její

otec ji v knihovně měl. Otázka zněla: „Kde?“ Margaret jí hledala jako zběsilá. Pokud si to pamatovala správně, kniha měla bílý přebal s černými kresbami. Nebyla nijak široká ani vysoká. Byla vcelku nepřehlédnutelná, ale jak určitě někteří z vás poznali, když hledáme ve spěchu, jsme schopni přehlédnout i nepřehlédnutelné.

Ale to by nebyla Margaret, aby sbírku povídek nenašla. Stála mezi kuchařkou a Ivanem Hoem. Ihned ji vytáhla a prohlížela desky, jestli nejsou písmena podtržená. Nebyla. Listovala chvilku knihou, avšak nic podezřelého nenašla. Snad jen malý puntík krve na straně třicet dva. „Krev. Jaká kniha by mohla souviset s krví?“ v Margaritině mozku to vřelo. Závity pracovaly na plné obrátky. Pastorky myšlení se točily a poháněly pomyslné písty nápadů. „Možná... možná... nějaký horor... nebo... nebo otcova oblíbená, Krev na šatech mrtvé. Ta by to mohla být,“ říkala nahlas Margaret. Opět hledala knihu. Hledala ji jako hladové zvíře potravu. „Pokud se nemýlím,“ řekla Margaret a vrátila se k první knihovně, „tak, ta byla tady.“ A opravdu, že byla. Válela se na zemi vedle dalších tří sloupů z knížek. Horlivě ji popadla. Žádná podtržená písmena, žádná kapka krve.

Knížku prohlížela asi pět minut a stále nic. „No tak, prosím...,“ prosila zoufale. „Alespoň malé znamení.“ Celá znepokojená tím, že nedokáže najít nic, co by jí pomohlo, si sedla na zem a začala knihu číst. Ráda si četla nahlas. Vždy, když byla sama, četla si nahlas. „Ani jedna stopa? Zeptal se inspektor Low. Stále zíráte na podlahu Lowe. Někdy člověk musí vzhlédnout, aby našel stopy,“ četla Margaret. Najednou se zasekla. Přečetla si poslední větu ještě jednou, tentokrát vduchu. Strčila ukazovák do knihy na stránkách, kde skončila a pohlédla na strop. V levém rohu zadní části knihovny byl provazem, který byl konci přitlučený ke stropu, připevněn notes. „Jak jsem si nemohla všimnout?“ zeptala se sama sebe Margaret.

Naštěstí byl strop nízký a na to, aby se Margaret notesu zmocnila, stačila jen vysoká židle. Doběhla se spěchem do kuchyně pro židli. Už se vracela do knihovny, když tu náhle... výkřik. Margaret byla přesvědčená, že patřil Lucy. Nebyl to nějaký výkřik radosti, strachu nebo vyleknutí. Spíš to byl výkřik s nadpisem: „Nečekanost, která se nečeká ani v nejmenším a později o ní začnete přemýšlet jako o něčem strašlivém a dostanete se do stavu vyděšení.“ Margaret položila židli a chystala se podívat do sklepení, co se děje.

Je to tady, ale jinak to prostě nejde. Je na čase použít klišé. Aby jste následující situaci dosti pochopili, jsem to klišé vlastně nucen

použít. A bude to klišé velmi používané. Určitě jste někdy něco takového četli.

Mezitím, co Margaret hledala notes v knihovně, mladá Lucy se vydala do sklepení. Vchod do něj byl hned vedle kuchyně. Otevřela malinkatá dřevěná vrátka a sestupně scházela schody. Byla nebojácná a taky namyšlená. Myslela si, že ji nic nevyděsí, na ostatní lidi dělala dojem největšího hrdiny. Tma pro ni nehrála žádnou roli. Schody scházela po tmě se stejným pocitem, jako při světle. Když sešla těch pár schodů dolů, rozsvítila si baterkou, která byla vždy v pouzdře na stěně. Ne, že by se bála, ale krabice se ve tmě špatně hledá.

Otec je sem nepouštěl. Nezakazoval jim to, ale ani je tam nikdy neposílal. Každý z nich tam byl, ze zvědavosti samozřejmě. Pamatovala si, že tu je málo místa. Uprostřed stál prázdný sud s dnem nahoru. Na něm byla rozteklá stará bílá svíčka. Úplně vzadu se válely staré špinavé hadry. Spousta jich byla od krve, některé od smoly, nebo dokonce propálené. „Kde je? Nebudu se tady zdržovat hledáním krabice, na to nemám celej den. Čas je sakra důležitej," řekla Lucy tónem, jakým mluví hrdina na draka, kterého se chystá zabít. Nakoukla do všech rohů, prohlédla strop, pod schody se podívala. „Mi neřikej, že bude pod tim zasranym sudem," pronesla Lucy. Položila si baterku vedle sudu a pak ho nadzvedla. Nic. Tma. Svítila tam baterkou, sahala tam, nic. „Na to nemám nervy," řekla Lucy a už si to štrádovala po schodech nahoru.

Na třetím schodě jí hlavou proběhla rychlá myšlenka, rychlá jako setina vteřiny. „Že by byla pod těma hadrama?" zeptala se potichu. Otočila se a zamířila baterkou na hromadu. „Nechtěla jsem do toho hrabat, ale je to jenom špína," řekla si zrzavá Lucy na povzbuzenou. Strčila si zdroj světla do pusy mezi zuby a hrabala se v hromadě svinčíku. Smrdělo to. Smrdělo to jako řezníkovo oblečení smíchané s ginem a pachem, který připomíná odér tvrdě pracujícího dřevorubce, jemuž slovo hygiena říká asi tolik, jako slepci slovo žlutá. „Tady je," zašišlala a taky se málem udusila slinami. Vytáhla si baterku z pusy a posvítila si na papírovou krabici. „To jsem teda zvědavá," řekla si pro sebe a otevřela krabici.

Byla tam dřevěná, asi o centimetr krychlový menší než krabice, truhla. Lucy ji zkusila vytáhnout. Byla ovšem těžká, tudíž ji jednou rukou nemohla vyndat. Opět si strčila svítilnu mezi zuby a vytahovala těžkou dřevěnou truhlu z krabice. Vytáhla ji a flákla s ní vedle.

„Ty vole, to mě poser," ulevila si po tom, co vytáhla baterku z úst. Zkoumala, jak by truhlu otevřela. „Děláš si prdel?" okomentovala to Lucy, když si všimla kódového zámku. Nebyl to ten vysací s kódem. Byl speciálně navržený tak, aby ten, kdo se do truhly chtěl dostat, musel projít přes tajnou sérii čísel nebo vyvinout obrovskou sílu. Po ruce nic, čím by šla taková síla vyvinout, nebylo.

Lucy se před truhlu posadila a přemýšlela. Zkoušela data narození všech z rodiny, datum, kdy utekla matka z domu a další důležité pro jejich rodinu. Vše však zbytečně. „Tak, ale!" bouchla Lucy do truhly. Chvíli si se zámkem pohrávala, zkoušela náhodné kombinace. Po asi pěti minutách jí už docházela trpělivost a kopla do truhly. „Svině," ulevila si s dalším kopancem. „Já nevim," znovu se před ni posadila, „třeba... 2...5...8...3..., no zkusíme to otevřít a... hovno, nic se neděje. Tak znova... 4...9...8...1." V truhle cosi zapraskalo a pak se něco pohlo a vydalo zvuk, jako malý tajný mechanismus. Truhla se okamžitě otevřela.

Mléčně bílé světlo pocházející z Lucyiny ruky odhalilo vnitřek truhly. Čekala další menší truhlu s kódováním nebo jiným heslem. Její očekávání by bylo vhodnější a příjemnější na oči než to, co tam opravdu bylo. Ležely tam nože, sekáčky, kudly, dýky, nabroušené šroubováky, to vše od krve. Staré zapalovače a prázdné lahvičky od lihu. Staré i nové střelné zbraně. Otrávené šipky. Tvářilo se to jako nářadí. Nářadí, které nepatřilo žádnému řemeslníku, nýbrž vrahu.

Samotné předměty by Lucy nevyděsily a možná by ani nevykřikla překvapením, ale myšlenky... Myšlenky dokážou člověka v mnoha situacích na chvilku změnit. Dala si dohromady zbraně a hadry vedle. Propálené, špinavé, od krve. A po otázce, která ji v hlavě napadla, zakřičela křikem, kterým nikdy neřvala. Otázka byla prostá: „Proč mi táta kurva zanechal zbraně?"

Margaret seběhla temné schodiště a dole zpozorovala svou sestru. Stála tam s baterkou v ruce, nakloněná nad truhlou. „Co se děje?" zeptala se lehce vystrašená Margaret. „To je... do prdele... to je..."

„Klid, klid Lucy. Pojď sem. Chytni se mě za ruku a povídej," uklidňovala ji starší sestra. Lucy sledovala svojí ruku v sevření ruky druhé. Další pohled patřil Margaretiným očím. „To je ta krabice, co mi dal. Jsou v ní... zbraně. Nože, sekáček... je to vod krve. A taky pistole, moc pistolí. A...a... spustila na sestru Lucy. „Zbraně?" zeptala se Margaret. „Proč by ti táta zanechával zbraně? A od krve? To se mi

nezdá. Co by pracovník v továrně dělal s...," zarazil se jí dech, když pohlédla do truhly. „A podívej se na to oblečení. Je taky od krve... a smrdí alkoholem. Je popálený. Táta byl vrah, zabiják, vraždil lidi," vřiskala dříve nebojácná Lucy. „To... to ne...," přesvědčovala ji Margaret.

Do sklepení přihopsal Robert. „Co to je tady za řev?" zeptal se nejstarší z potomků Davida Thinga s humorem v hlase. „Táta byl zabiják," vyštěkla Lucy. „Nebyl. Určitě se to nějak vysvětlí Lucy," říkala Margaret, sama si tím však jistá nebyla. „O čem je reč?" zeptal se Robert, tentokrát zcela vážně. „Lucy našla v krabici, kterou jí táta dal, zbraně. Jsou od krve, vedle se válí zkrvácené oblečení a ona si myslí, že byl táta vrah."

„Táta? Náš táta? To je přeci blbost. Nebo ne?" zaváhal jejich bratr.

Možná, že jste si, stejně jako já, položili otázku, proč Robert váhá. Hned takto rychle. Měl snad nějaký důkaz, který by to mohl potvrdit? Mohli bychom se vrátit ke scéně, kdy byl Robert v ložnici. Nijak zajímavý příběh. Čtvrt hodiny hledal klíč od skříně, a pak ve skříni našel oblečení. Ovšem mezi normálním oblečením, které otec běžně nosil, našel na ramínku neobyčejný oblek. Otec byl chudý. Nikdy ho v obleku neviděl. Tento byl tmavě modrý a matně lesklý. Vypadal nepromokavě. Měl u něj černou košili a nezaměnitelného, fialovozeleného kostkovaného motýlka. Nezaměnitelného? Musel tedy tu krční ozdobu znát. Jak by ne. Údajně ji nosil noční vrah. Svědek prý viděl jen jeho motýlka. Výraznějšího prý nikdy neviděl. V tu chvíli si na to nevzpomenul. Hledal ve skříni dál a našel malou kovanou skříňku.

„Jak můžeš pochybovat?" zeptala se Margaret Roberta. „Myslíš si snad, že by otec vraždil lidi? Byl chudý a hodný pracovník v továrně."

„Já vím, ale..."

„Ale co?" ptala se Lucy, která byla přesvědčená o tom, že její tatínek byl vrahem. „V jeho skříni jsem našel kovanou skříňku," oznámil Robert. „A to je pádný důvod, aby jsi někoho obviňoval z vraždění?" zeptala se Margaret. „Kromě skříňky jsem našel oblek. Drahý oblek. Byl u něj kostkovaný motýlek s fialovou a zelenou barvou," řekl rychle Robert. „Na co narážíš?" zeptala se Margaret. „Copak nečteš noviny. Posledních deset let se v nich píše snad jen o něm," přistoupil blíže k sestrám, „maskovaný elegán. Svědek, který přežil,

viděl jen padnout tělo a výstřik krve. Pak v té tmě spatřil jasného fialovozeleného motýlka.“

„Přeci... to nejde,“ řekla Margaret. „Margaret, poslouchej. Lucy odkázal truhlu plnou zbraní. Našel jsem motýlka, kterej nosí elegán. Je to víc než podezřelý,“ skoro křičel nejstarší z nich. „Třeba je to jen náhoda. Třeba si tu ty věci někdo nechával?“ navrhovala Margaret. Uvnitř jí však cosi říkalo, že byl otec vrah.

Do toho vběhl do sklepení Toby. „Hledal jsem vás celou dobu,“ řekl mladší bratr. „Okamžitě pojďte nahoru, do ložnice,“ zavelel Robert. Celá rodinka se vydala po schodech do patra, kde měli rodiče ložnici a malou umývárnu s prádelnou. Cestou si vyměnili několik vět o tom, co se za posledních minut stalo. Robert rozrazil dveře do ložnice a vytáhl motýlka ze skříně. „To je on,“ ukázal Robert sourozencům ozdobu k obleku. „Víš, kolik takových motýlků je?“ zeptal se Toby se stále mokrými vlasy a vlhkými prosáklými šaty. „Je to jen náhoda. Přece bys tomu nevěřil. Možná to vše narafičil. Myslel, že mu to sežerem. Byl samá legrace. Jeho poslední žert. Posmrtný vtípek,“ řekl svůj názor Toby. „Asi... asi máš pravdu. Nechal jsem se unést.“

„Ne, je to moje chyba, to já jsem hned spustila, že byl táta vrahoun,“ omluvila se Lucy. „Všichni toho teď máme moc. Umřel nám táta. To... je nepříjemný,“ pronesla Margaret. Všichni čtyři se posadili na postel a usmívali se jeden na druhého. „Jsme to ale banda blbců, co? Myslet si, že byl náš táta zabiják... jak nás to mohlo napadnout,“ smál se tomu Robert. „Ještě jsem vám neřekl o tom klíči ze studny. Nejspíš je nějakej speciální. Zkusil jsem s nim odemknout a zamknout snad všechny dveře v baráku a fungovalo to. Dostal se do každý klíčový dírky,“ chlubil se Toby. „Vážně? Tak to by jsi mi mohl pomoct s tou skříňkou,“ navrhnul Robert. „Počkejte,“ zarazila je Margaret, „Myslím, že vím, co nám zcela objasní pravdu o otci. Jeho notes. Ještě jsem se do něj nedívala. Vlastně pořád visí na stropě v knihovně,“ řekla starší ze sester. „Visí v knihovně?“ zeptal se Toby. „Ano, pojďte se podívat.“

„Roberte, vem tu skříňku s sebou, pak ji otevřem, pokud to půjde,“ řekl Toby a všichni vyšli z místnosti a vraceli se dolů, do knihovny. Cestou vzala Margaret židli vedle sklepení. Dveře byly otevřené. Když všichni vstoupili, Margaret jim ukázala, kde visí notes. „Myslíš, že ho tam dal táta?“ zeptala se Lucy. „Kdo jinej,“ odpověděl sestře Robert. „Vidíš, další vtípek. Všechno byl jen vtip. Jen chtěl, aby to

tak vypadalo," řekl Toby. „Pořád si nejsem jistá," zakňourala Lucy. „A proto," Margaret vlezla na židli, kterou si stihla dát pod notes, „se podíváme do notesu."

Margaret nějakým způsobem dostala notes z provazu a na židli si sedla. S dramatickou rychlostí notes otevřela a pustila se do čtení. „Hannah Newglassová-požár. Jacob Hole-prostřelená lebka. Luke Green-požár."

„Co to je?" zeptal se Robert. „Jména a jejich smrti," vysvětlil Toby.

„Pořád si myslíte, že je to jen vtip?" zeptala se Lucy. Její obličej nabíral grimasu strachu. „Že by si až takhle moc propracoval svůj žert?" zeptal se Toby. „Možná to není...," zaváhal Robert. „A možná máš pravdu. Co když to není vtip. Co když nebyl ani vrah? Co když se pokoušel ty lidi zachránit, nebo byl elegánovi na stopě? Vše to dává smysl," Margaret si samým vzrušením stoupla, „něco o něm zjistil, něco důležitého. Elegán se ho potřeboval zbavit, tak ho zabil. Otec nám odkázal věci a schoval je tak, abychom je našli pouze my. Abych našla notes, musela jsem najít pár správných knih."

„Ani já jsem nemohl najít žebřík," řekl Toby. „A já zase klíč," oznámil Robert. „Truhla byla s kódem," připomněla Lucy. „Celou dobu jsme si mysleli, že je otec vrahem a on byl vlastně hrdina," řekla pyšně Margaret. „Máš tu truhličku?" zeptal se Toby Roberta. „Na," podal Robert Tobymu skříňku. Ten si ji vzal, klíčem zajel do klíčové dírky, otočil jím a skříňka se otevřela. Na dně z purpurového saténu ležela černá maska ze silného plastu. Výraz masky připomínal výraz, který měly vrahovi oběti. Pusa celá skroucená a vyděšená, oči vykulené a nosní dírky strachem zavřené. „Tak proto ho zabil. Získal jeho masku," řekl Robert. „Jsi ráda Lucy? Už nemáš strach?" zeptala se Margaret. „Už ani ne. Ale... myslím, že nás tahle akce pozměnila. Chovala jsem se jako malá. Byla jsem nafoukaná, namyšlená... a vlastně jsem ani otci nedávala najevo, jak moc ho mám ráda, tedy...," setřela si z tváře slzu, „měla ráda." Margaret a Robert ji obejmuli, každý z druhé strany. „Pořád ho máš ráda, je možná mrtvý, ale... znáš to. Vždy zůstane v našich srdcích," utišoval ji Robert. „Robert má ravdu Lucy. Táta byl prima chlap. Vážně jsem jednu chvíli myslela, že fakt tim vrahem byl," řekla Margaret. „Ale vtip by to byl pořádnej," řekl Toby. Lucy se dostala z objetí svých sourozenců a řekla: „Co teď?"

„Já se půjdu převlíct. Je pěkně nepříjemný chodit v mokrejch

hadrech," řekl Toby a odešel. „Mohli bychom si zahrát Monopoly, tak jako vždycky," navrhla Lucy. „A pít horkou čokoládu, jako za mlada," řekl Robert. „A jíst levné sušenky," doplnila Margaret. „Myslíte... myslíte, že máma opustila tátu kvůli elegánovi? Že se ho bála?" zeptala se nejmladší ze sourozenců. „Kdyby utekla jen ze strachu, vzala by i nás. Nenechala by nás tu s vědomím, že nás vychovává někdo, kdo bojuje se zločinem. Proč opravdu matka utekla, se už asi nedovíme," řekla starší sestra.

Všichni čtyři seděli na pohovce v obývacím pokoji, kde se před několika hodinami dozvěděli o svém dědictví. Nejdříve měli spoustu otázek. Své dědictví nepovažovali za nijak významné. Avšak nyní... Toby vlastnil klíč, který odemkl každý zámek. Lucy měla plno zbraní, které použije jako důkaz při zatýkání elegána. Robert získal spoustu oblečení po otci a masku Maskovaného elegána. Margaret připadl do vlastnictví notes se všemi chudáky, jenž přišli o život díky elegánovi. A všichni měli radost. Radost z toho, že jejich otec nebyl vrahem, ale naopak hrdinou. Radost z toho, že jsou spolu. Lépe na tom být v tuto chvíli nemohli. Za okny už byla tma a jediné světlo byla stará žárovka visící ze stropu uprostřed obývacího pokoje. Monopoly dohráli už třikrát, tak začali hrát jiné deskové hry a později vyměnili horkou čokoládu za víno nebo whisky. K tomu přikusovali nakrájenou klobásu a sýr s chlebem. Užívali si to, co nejvíc mohli.

„Ty podvádíš," okřikl Robert Tobyho. „Já? Nikdy," ohradil se Toby a kopl do sebe zbytek whisky ve své sklence. Margaret si do úst vložila kolečko klobásy a hodila kostkou. Lucy se usmívala. „Dáš si ještě Toby?" zeptal se ho Robert s lahví v ruce. Margaret se podívala na hodiny na stěně. „Už je pozdě. Nic už nenalejvej. Dohrajem kolo a pudeme spát, nezapomeňte, že je zejtra pohřeb," připomenula starší sestra. „Jenom si odskočim," řekla Lucy.

Zvedla se z pohovky a vyšla z pokoje. Zahnula doprava a prošla kolem okna. V hlavě jí proběhla rychlá myšlenka. Podobně jako ve sklepení. Vrátila se k oknu. Někdo tam venku stál, neviděla pořádně, kdo to je. Náhle se venku rozsvítilo světlo. Byla to malá lucernička. Byla jen vidět přibližující se černá maska. Lucy pohltila panika. Začala se potit. Klepala se. Byla strašně vyděšená. Představte si, že jdete v noci na záchod a cestou uvidíte z okna, že někdo cizí, v masce vraha, chodí po vaší zahradě. Pocítíte stejný strach jako Lucy. Budete se bát, že vás přišel zabít. „Ne, prosím, ne," šeptala

Lucy, protože jí strach vyplašil hlasivky a hlas zvýšit prostě nešel. Maska se mírně nahnula na stranu a druhá ruka ji pomalu stahovala. To Lucy vystrašilo ještě víc. Pohlédne Maskovanému elegánovi do očí. Byla připravena na vše. Ruka sebou trhla a maska byla dole. Lucy přistoupila blíže k oknu. Spatřila tam známý obličej. Patřil... jejímu otci.

Byl celý zpocený a klepal se podobně jako jeho dcera. Bylo slyšet, jak upustil masku a něco vyndavá z kapsy. „Tati," zašpitala Lucy. Nosem narazila na okno. Přiložila svou pravou ruku na chladné sklo a toužila otce pohladit. Jeho ruka sebou opět trhla a u hlavy měl střelnou zbraň. Jaký typ zbraně to byl, Lucy nepoznala. Otec se jen stěží pousmál. Po jeho šedočerných vousech se valily slzy a pot. Lucy zřetelně viděla, jak otec řekl: „Promiň." Zavřel pak oči a... Ta rána zvedla z pohovky i ostatní sourozence. Přiběhli k Lucy, která celá vyplašená stála u okna. Brečela. Její bratři a sestra se jen podívali z okna ven a spatřili krvavý usmívající se otcův obličej, jak se válí na zemi.

Daniela Naimanová • 14

Nový začátek

Mladík běžel špatně přístupným terénem hor a slyšel jenom dusot několika lidí, kteří ho už hodnou chvíli pronásledovali. Měl z nich strach, srdce mu bušilo nevídanou rychlostí a úzkostí se svíralo hrdlo. Nemohl se dočkat, až bude konečně v bezpečí. *Až bude doma.*

Prudce zatočil a schoval se za jeden velký kámen, za který nebylo vidět. Snažil se nedýchat moc nahlas a v duchu doufal, že mu ti muži konečně dají pokoj a sklopí svoje ostré zbraně v rukách. Za chvíli jeho pronásledovatelé doběhli na stejné místo, na kterém se schovával a on zavřel oči. S tichým přáním se koukl na zapadající slunce a vyslal k němu tichou prosbu. Nehnut seděl dlouhou dobu, nakonec však slyšel vzdalující se kroky, a jakmile zvuky klapajících bot utichly, mohl si konečně vydechnout. Vykoukl zpoza kamene, jestli už je doopravdy vzduch čistý. Okolí už zase působilo tiše a mrtvě, tak jak to má být. Lehce se usmál a pokračoval ke svojí cestě, na jejímž konci stála jeskyně, ve které žije skoro od narození.

Vstoupil do tmavé jeskyně a rozkřesal si oheň. Prohlédl prostor, jestli tam někdo není.

O chvíli později zaslechl lehké našlapování a za chvíli se před ním tyčil majestátní drak s autoritativním výrazem a přísným pohledem v očích. Jakmile však spatřil mladíka, mohlo by se zdát, že se trochu usmál a otřel svoji hlavu o jeho rameno.

„Rád tě zase vidím, Syethe,“ pozdravil v myšlenkách drak svého přítele.

„Já tebe taky,Otath,“ uctivě opětoval pozdrav Syeth, *„smím se ptát, kde je…“*

Než stihl ale dokončit větu, vedle Otath se objevil další, podstatně menší dráček, kterému se po spatření mladíka rozzářily oči. Než se Syeth nadál, už ležel zavalen dračím tělem. Zasmál se. *„Andiath! Nech toho!“* Nabádal telepaticky svojí malou kamarádku. Jinak se totiž dorozumívat nedokázali. Menší dráček nereagoval, uklidnit ho musel až větší drak. Výhružně zavrčel a tak se Andiath stáhla a poslušně se zařadila vedle svojí matky. Povalený mladík vstal a oprášil si svoje staré oblečení.

„Jak probíhala cesta zpátky?“ Zjišťovala starostlivě Otath a Syeth přihodil do planoucího ohně polínka, pro která šel před tím, než ho napadli a začali pronásledovat.

„Pronásledovali mě, setřásl jsem je těsně před jeskyní. Začíná to tu být nebezpečné, měli bychom se porozhlédnout po nějakém jiném domově,“ svěřil se dračici se svými obavami, *„pro Andiath by to bylo asi nejlepší.“*

Dračice si povzdechla a od nozder jí ušlo trochu páry. Poslední dobou je lidé pronásledovali čím dál častěji, a to Otath zneklidňovalo. Dříve stačilo jednou vychrlit oheň a oni se stáhli, jenomže lidé měli vizi a jasný cíl. To oheň chrlící monstrum, co žije v horách, musí zabít, ať to stojí, co to stojí. Což o to, ona by se o sebe dokázala sama postarat a zahnat je, ale nemohla bojovat s lidskou rasou a u toho dávat pozor na svoji ještě nedospělou dceru a dospívajícího kluka, který měl někdy víc štěstí než rozumu.

Syeth byl velmi zvláštní a komplikované stvoření. Vypadal dost jako člověk, od nich ho však lišily tmavě červené šupinky na jeho obličeji a velké žluté oči s protáhlou panenkou a jeho schopnost se pomocí myšlenek dorozumívat s draky. Jeho rasa jménem Dragonitas jako jediná z těchto děsivých stvoření neměla strach, naopak. Dalo by se říct, že Syeth byl jedním z mála stvoření, která jako jediná dokázala žít v přátelském vztahu s draky. Byla celá města, kde bydleli draci a lidé pospolu kvůli vzájemné prospěšnosti, a byli to právě Dragonitas, kteří zajišťovali dorozumívání mezi těmito dvěma druhy. S draky se dalo komunikovat jenom telepaticky a lidé neměli dostatečnou mozkovou kapacitu na to, aby něco takového zvládli.

Otath pamatovala časy, kdy i ona žila v jedné podobné civilizaci a právě tam poznala i onoho mladíka. Tenkrát se ještě batolil v plenkách, nemohl si pamatovat tu obrovskou zkázu, co je postihla…

Zaklepala hlavou, aby se zbavila nežádoucích vzpomínek.

Nesmí na to myslet. Musí ochránit jeho život, svůj a i ten své dcery.

III

Provazy deště dopadaly na povrch Země, vítr bičoval stromy a skučel tak, že z toho pískalo v uších. Syeth seděl u ohně a bezmyšlenkovitě pozoroval oranžový plamen. Nemohl usnout, jeho myšlenky ho nenechaly zamhouřit oka. Nevěděl proč, nic obvyklého se přece nedělo, ne?

Jenomže měl takový zvláštní pocit, že se brzo stane něco, co mu změní celý život. Zatřásl se, aby na to už nemyslel. *To je nesmysl. Nic se nestane, všechno bude v pořádku.*

Najednou se jeho dračí kamarádka Andiath zavrtěla a vzápětí vyskočila na nohy. Obrátila se k vchodu do jeskyně a otevřela pusu, připravená chrlit spalující plameny. Syeth vyskočil na nohy a připravený útočit na případné lovce, jenomže to, co uviděl, mu skoro vyrazilo dech.

III

Mladá dívka seděla na studené zemi a tiše brečela, zatímco z vrcholku hory sledovala vycházející měsíc. Měla už všeho dost. Jejího panovačného bratra Marcuse a všech jeho přednášek o „válečným tažením" proti drakovi, který podle něj žije v těchto horách. Neuznávala jeho názor, že to jsou krvežíznivé bestie, moc dobře znala historii lidského a dračího soužití a neviděla to tak, jako většina lidí. Nedávala to za vinu drakům. A to je právě ten důvod, proč je doma pořád dusná atmosféra a ona s bratrem se nemůžou vystát.

V tu chvíli zahřmělo. O chvíli později se z nebe začaly snášet malé kapky a za pár minut se z toho stala bouřka, která se podle krátkých intervalů mezi zábleskem a zahřměním rychle přibližovala. Dívka si povzdechla. Ať chtěla či ne, už je dost pozdě a měla by se vrátit. Marcus bude někde v hospodě vyprávět svoje vymyšlené historky o tom, že tentokrát toho draka už skoro dostal, takže by se mohla i ve zdraví dostat do svého pokoje a nevylézt z něj až do rána.

Postavila se, oprášila si oblečení a vydala se známou cestou zpět k jejímu domovu, jenomže v té tmě špatně došlápla a než se nadála, už padala k zemi a kutálela se dvacet metrů z kopce. Z šoku nic nevnímala a zdálo se jí to jako vteřina, než její tělo s bolestivou ránou zastavilo na nějaké cestě pod vrcholkem hory. Jakmile se její mozek trochu vzpamatoval, bolestně zakřičela. Byla celá odřená, měla několik dost ošklivě vypadajících zranění a její noha pálila jako čert. Samou zlostí a bolestí praštila do země. Pokusila se postavit, ale bez úspěchu, zase se svalila na zem. Noha odmítla spolupracovat a všude to kvůli dešti klouzalo.

Chvíli se jenom tak bezmocně vleže plácala, jenže její zranění začínala nepříjemně pálit. Zatnula zuby. *„Musím se postavit."*

Zavřela oči a zhluboka se nadechla. Jakmile je znovu otevřela, přichytila se jednoho velkého kamenu a vyskočila na jednu nohu, přičemž

si dávala dobrý pozor, aby s tou nemocnou nohou o něco nezavadila. I takhle tenhle její kaskadérský kousek příšerně bolel, nepotřebovala si přidělávat bolest další.

Když chytila balanc, musela si pogratulovat. *Teď stačilo jenom…*

Dívka se rozhlédla kolem sebe a zhrozila se, když zjistila, že to tady nepoznává. Tohle určitě nebyla ta část cesty, která vedla k jejímu domovu.

Jenomže bouřka se zhoršovala a ona musela učinit rozhodnutí. Buď se se zraněnou nohou pokusí najít správnou cestu, vyčerpá se a nakonec usne uprostřed bouřky, nebo bude doufat, že najde nějakou jeskyni, ve které by mohla přenocovat. *„Ani jedno z toho se mi moc nelíbí…“*

Zablesklo a tentokrát zahřmělo ve skoro stejný čas a to byla věc, co dívku donutila udělat náhlé rozhodnutí. *Najde jeskyni. Tady v horách jich musí být stovky, ne?*

To jak ale později zjistila, že najít jeskyni není tak lehké, jak to vypadá. Marně pajdala kupředu a nic nenacházela, nebylo tu dokonce nic, co by z dálky připomínalo jeskyni. Celá promáčená a vyčerpaná se začala strachovat o svůj život.

Stále se snažila povzbuzovat samu sebe k optimismu, ale nakonec naději začala ztrácet. Když se začala smiřovat s představou své smrti, objevilo se v dálce tlumené světlo. Zase se jí rozsvítil malý plamínek naděje. Dohopsala blíže a úlevně vydechla, když spatřila vchod do vnitřku hory. Momentálně jí nevadilo, že tam určitě jsou nějací obyvatelé, teď se chtěla jenom ohřát u ohně. Slyšela to praskání dříví a byla to symfonie pro její uši. Vešla dovnitř. Hned jakmile její noha vkročila do jeskyně, objevil se před ní mohutný stín a po chvilce před ní stál… *drak?*

Nasucho polkla, skoro vykřikla a skoro ztratila rovnováhu. Srdce se jí rozbušilo a zorničky rozšířily. *„Ne, tohle přece není možné!“*

Chtěla krok odstoupit, ale její vykolejený mozek si neuvědomil, že její noha není v takovém stavu, aby tohle mohla zvládnout. Proto jakmile se jen trocha její váhy přenesla na poraněnou nohu, tak vykřikla a řítila se k zemi. Zavřela oči a připravila se na další bolestivý náraz, jenomže ten nepřicházel. Zmateně otevřela oči a v tu chvíli pohlédla do svítivě žluto-oranžových dračích očí.

„Jsi v pořádku?“ zeptalo se hodně chraplavým hlasem to stvoření, které jí zachránilo před bolestivým pádem a stále jí podpíralo.

„Jo, díky,“ dostala ze sebe vykolejeně dívka a zvědavě si své-

ho zachránce prohlížela. Vypadal jako člověk, jenom nohy, ruce a část obličeje měl pokrytou šupinami a celému jeho zvláštnímu vzhledu dominovaly svítivé dračí oči se svisle protaženou panenkou. *„Moment, tohle už jsem někde viděla,“* pátrala ve své paměti, až si vzpomněla. *Dragonitas.*

„Ta tvoje noha nevypadá dobře, pojď si sednout, já ti to ošetřím,“ mluvil na ní Syeth a nechápal, kde se to v něm bere. Tuhle řeč nikdy nepoužil, když nad tím tak přemýšlel, tak vlastně dlouhou dobu nepromluvil. Nebyl důvod, s draky se dá dorozumívat pouze telepaticky, a jelikož s žádnou lidskou osobou nepotřeboval mluvit, tak jeho přirozená znalost tohoto jazyka padla v zapomnění. „Nastav tu nohu,“ pobídl dívku, která seděla u ohně a se zavřenýma očima se nahřívala. Vykonala jeho rozkaz a on jí její zranění ošetřil a poté na ni zůstal zvědavě koukat, stejně jako ona na něj. O jeho druhu četla v historických knížkách, které ještě pamatovaly doby, kdy lidé a draci žili pohromadě. Nepsalo se tam toho o nich moc, a proto se nadšením skoro třásla, že se s někým takovým může setkat.

„Jak se jmenuješ?“ vyhrkla dříve, než si to stihla rozmyslet. Mladík sebou trhnul a stydlivě se podíval do země.

„Syeth. Ty?“

„Timea,“ sdělila mu dívka nadšeně své jméno a pak se podívala na draka, který ji stále nepřátelsky pozoroval, „a kdopak je tohle?“

„To je Andiath,“ odpověděl a poté drakovi věnoval dlouhý pohled, kterému Timea nerozuměla. Jakmile se dráček stáhnul a snad se i usmál, pochopila.

„Takže je to pravda!“ Vykřikla nadšeně a Syeth jí rychle položil prst na pusu. Jakmile si uvědomil, co to dělá, odtáhl se. Nechápal, co se to děje. Takhle se nikdy předtím nechoval. Svůj účel to však splnilo, dívka zmlkla. V očích se jí však zjevily dva velké otazníky.

„Je tu ještě jeden drak a já ho nechci vzbudit. Můžeme mluvit potichu, ale nekřič, prosím,“ poprosil Timeu. Ta chápavě přikývla.

„Promiň, ale jsem tak nadšená, že můžu mluvit s někým takovým, jako jsi ty!“ zase skoro vypískla nadšením. „Nemůžu uvěřit, že jsem se setkala se členem Dragonitas!“

„Odkud tohle víš?“

„Četla jsem to v knihovně. Jsou tam knihy napsané z dob, kdy draci, lidé a Dragonitas ještě žili pospolu. Mám na tebe tolik otázek,“ mlela jedno za druhým, jenomže Syeth nechápal, o čem to mluví. Dívka se zarazila, jakmile si všimla jeho nechápavého pohledu. „No

však víš… Jak jednou se přece objevila nová nemoc a postižení draci začali svévolně chrlit oheň. A jednou to došlo tak daleko, že zabili několik lidí a pozůstalí to vzali jako záminku k válce! S tím nesouhlasím, jen tak mimochodem, nebyla to chyba draků," vyprávěla příběh, který znala nazpaměť, „ta válka byla naprosto zbytečná a umřelo v ní úplné zbytečné množství draků a lidí, mohli se domluvit, ale oni se draků báli od začátku a ve skutečnosti nechtěli se s nimi přátelit, jenomže z toho byl užitek. Jak já se stydím, že patřím mezi ty ignoranty," hudrovala Timea a Syeth s Andiath s vykulenýma očima naslouchali. *Tohle jim Otath nikdy neřekla.*

„Řekni mi víc!" vykřikl nahlas Syeth, který úplně hořel zvědavostí a neuvědomil si, že pár metrů od něj je velká spící dračice. Ta se okamžitě probrala a rozhlížela se, co se to děje. Do zorného pole se jí dostala i dívka a ta otevřela pusu nad její majestátností a velikostí.

„Co se to tu děje?!?" křikla na mladíka Otath tak moc naštvaně, že ho z toho zabolela hlava. Nasucho polkl, tohle se bude špatně vysvětlovat.

III

Od dívčina příchodu do jeskyně uběhl déle jak měsíc. Otath totiž po dlouhém přemlouvání svolila, že může zůstat do té doby, než se uzdraví a bude způsobilá na cestu domů. Celý první týden Timea jenom seděla a Syeth jí obskakoval, zatímco se na ně dračice zamračeně koukala. Najednou toho litovala, tohle se jí vůbec nelíbilo. Nejenže jim ta dívka vyprávěla všechny příběhy z doby, o které nechtěla, aby se její dcera a Syeth někdy dozvěděli, ale ještě se svými bláznivými nápady mohla všechny přivést do nebezpečí.

A její obavy byly oprávněné. Jednoho dne Timea totiž přišla se šíleným nápadem. Navrhla, aby se s ní Syeth vydal do vesnice, že by přece bylo skvělé zase dát draky, lidi a Dragonitas dohromady. Otath to výslovně zakázala, jenomže poroučejte dvěma mladým, praštěným a tvrdohlavým lidem. A kvůli tomuhle teď Timea a Syeth vcházeli do jejího rodného domu.

„Haló?!" zvolala do tichého domu a za chvíli se odnikud vynořil její starší bratr a jeho hloupí kumpáni. Osoby, které teď nechtěla vidět. Doufala, že se budou v hospodě zase vychloubat svými vymyšlenými historkami. Chtěla Syetha nejdřív šetrně představit rodičům a ne ho hned předhodit bratrovi, který ho hned bude chtít zabít.

„No konečně ses vrátila. Co si jako myslíš, se na měsíc ztratit? Rodiče se z toho málem zbláznili!“ začal na dívku křičet a Syeth za ní oděný v plášti s kápí se přikrčil. Neměl rád křik. Když Marcus dokončil přednášku o vhodném chování, konečně si všimnul cizince, co jim postával v předsíni. „A kdo je tohle?“ přišel až k Syethovi a čuchl si k němu. „Páchne sírou. Jako… drak. Sundej si tu kápi!“

„Ne!“ vykřikla Timea a chtěla zastavit Marcusovu ruku, která mířila k lemu mladíkovi kápě, jenomže Syeth si tu kápi sundal sám a bojácně pohlédl muži do očí. Jakmile se ty lidské střetly s těmi dračími, Marcus zůstal zaraženě stát.

„To- to je…,“ koktal. Dívka se bezradně koukala na svého přítele, co svýma dračíma očima sledoval každou reakci muže před ním.

„To je syn ďáblův!“ vykřikl jeden z Marcusových kamarádů. „Určitě jí omámil a chce to použít i na nás! Musíme ho zabít!“

„NE!“ hájila Syetha Timea a chytla ho za ruku. Její plán se nevyvíjel tak, jak si ho naplánovala. „On by nikomu neublížil, ani mouše! Je to ten nejhodnější kluk, kterého jsem kdy potkala, nemůžete ho zabít!“ protestovala, jenomže její bratr byl jiného názoru. Podíval se na svoje kamarády, na svoji sestru a pak na toho mladíka, co pro jeho zlost nejevil žádné známky strachu. Ve skutečnosti byl Syeth jenom paralyzovaný, nedokázal se ani pohnout. Kdyby mohl, utíkal by odtud, jak nejrychleji by mohl.

„Přineste provaz, musíme se ho zbavit,“ rozhodl Marcus, a tím zpečetil mladíkův osud.

„To nemůžete! Ani jste ho nenechali promluvit!“ křičela a postavila se před svého kamaráda. Chytla ho za ruku a z očí se jí začínaly spouštět slzy. „Nechte ho být, nic vám neudělal! Prosím!“

Timea nevěděla, co má dělat. Najednou si uvědomila, co svojí nerozvážností a hloupým plánem způsobila. Bezradnost jí ovládala celé tělo a odmítala Sytha pustit. Za žádnou cenu jim ho nedá. Jenomže co může jedna dívka proti šesti svalnatým mužům. Syeth se pokoušel utéct, ale Marcus ho dohnal dvěma kroky a svázal ho tak pevně, že se nemohl pohnout.

„Připravte náměstí, dneska to bude náš večer!“ zaradoval se muž a jeho kamarádi s ním. Nechali Timeu bezradně stát na místě a odešli připravovat velký večer.

Dívka měla najednou v hlavě úplně prázdno. Teď byla každá rada drahá.

///

„Drazí spoluobčané!“ oslovil zaplněné náměstí Marcus, co stál na vyrobeném jevišti, aby na něj všichni viděli. Jakmile promluvil, na náměstí zavládlo hrobové ticho. „Jak jste možná již slyšeli, dneska se nám podařilo polapit jednoho z přisluhovačů ďábla! Přiveďte ho sem, ať ho všichni vidí!“ zavelel a na jeviště vstoupil jeden muž, co držel provaz a na jeho druhém konci byl svázaný Syeth. Šel s hlavou sklopenou dolů, ale nakonec ho násilně donutili jí zvednout, aby se na jeho tvář mohli podívat všichni. Davem se ozvalo šokované nadechnutí a vzrušené šuškání. Marcus dál pokračoval ve své historce, na níž by se nenašla ani troška pravdy, ale Syeth ho neposlouchal. Vzpomínal na všechny ty léta s Otath a Andiath, jak si s nimi hrál, žil a chránil je a ony jeho. Vždy se považoval za chytrého a rozumného kluka. Trpce si uvědomoval, jak bláznivě se začal chovat kvůli jedné dívce lidského rodu, co znal sotva měsíc. I když by teď dal snad všechno, aby tady teď byla. Poslední pohled do jejích očí, pak by mohl klidně umřít v pokoji.

„A nyní, na oprátku s ním!“ rozhodl Marcus a náměstím se ozvalo nadšené hvízdání a jásot. Syeth se skoro nepřítomně nechal odvézt pod visící provaz a samotný Marcus mu ho nasadil na krk. „Teď umřeš, ty ďáble,“ zašeptal mu do ucha, až z toho šel mráz po zádech. Pak se odtáhl a chystal se podkopnou židly, na které Syeth stál, ale nad náměstím se najednou prohnal velký stín a ozval se mohutný řev.

Syeth vzhlédl k oblakům a ústa se mu roztáhla v široký úsměv, když poznal dva draky a jednu dívku. Otath se sice mračila a její naštvání neznalo mezí, ale byla rozhodnutá chránit toho hloupoučkého mladíčka až do jejího posledního dechu. Snesla se i se svojí dcerou na náměstí a jakmile se její tlapy dotkly země, seskočila z ní mladá dívka a s odhodlaným výrazem se postavila naproti svému bratrovi a lidem, které znala.

„Nechte ho jít! Nikomu by neublížil! A ani my neublížíme, když ho necháte jít!“ vykřikla Timea a na to Otath vypustila ze svých úst malý varovný plamen. Lidé na náměstí zaječeli a dali se na útěk.

„Ani nás nenapadne. Na ně!“ hrdinsky vytasil zbraň Marcus a vrhnul se se svými přáteli přímo na Otath s Andiath. Mladší z dračic se polekala a automaticky začala chrlit oheň všude okolo sebe a nereagovala na vyděšená volání Timey a svojí matky. Útočníci uskočili před plameny a dali se na útěk. Jakmile se Andiath probrala, zděsila se. Jí vychrlené plameny oblizovaly všechno v jejich blíz-

kosti a než se všichni stihli nadát, všechno zářilo svítivě oranžovou barvou. Celé náměstí bylo najednou v plamenech.

Timea neváhala a rozeběhla se k Syethovi, co ještě pořád stál s hlavou ve smyčce a nemohl se z ní dostat. Svým nožíkem mu přeřezala provazy na nohou a rukou. Jakmile se mohl zase hýbat, objal dívku a pevně si ji k sobě přitiskl. Nemohl uvěřit, že před ním stojí a že ho přišla zachránit.

„To si nech na potom, teď musíme jít. Rychle!“ popostrčila ho k Otath aby zakryla svoje načervenalé tváře. Syeth naskočil na hřbet svojí kamarádky a otočil se, aby pomohl dívce za ním. Ta s úsměvem přijala jeho ruku, jenomže ji někdo chytl i za tu druhou. Zmateně se otočila a podívala se do očí svého bratra.

„Nechoď! Nemůžeš s nimi jít! Jsou to monstra!“ snažil se jí domluvit Marcus, jenže bezúspěšně. Timea se po jeho slovech zamračila a vyškubla se mu.

„Oni nejsou. To ty,“ vmetla mu to do tváře a vylezla za mladíkem. Jakmile bezpečně seděla, dračice se s oběma na zádech vznesla do vzduchu. Stejně jako Andiath.

Marcusovi po tváři stekla jedna jediná osamělá slza. *Jeho sestřička… je pryč.*

Timea ačkoli se svým bratrem nevycházela, tak stejně s ním měla zvláštní sourozenecké propojení. Cítila, jak se její bratr teď cítí. Cítila jeho slzu tekoucí po tváři a to, že to je její slza si neuvědomila do té doby, než jí Syeth položil ruku na tvář a svým palcem tu kapku setřel.

„Děkuju,“ konečně jí poděkoval a chytl ji za ruku. Dívka se usmála, začervenala a stydlivě sklopila pohled.

Ani jeden z nich a ani jeden z draků nevěděl, co se teď bude dít dál. Právě opustili svoje pohodlné domovy, svoje oblíbená místa, vzpomínky a Timea tam nechala i svoji rodinu. Cítili se prázdně, ale zároveň plní naděje na lepší zítřky. Na hřbetech draka, společně sledující krvavě zbarvené slunce zapadající za horizont, kterému letěli vstříc. Možná to tak bylo lepší. Možná, že teď už všechno bude lepší…

Někdy musí něco starého shořet v plamenech, aby umožnilo něčemu novému a krásnějšímu růst.

Z pohádky do pohádky

Hrneček pravdomluvnosti

V království Dobra se z pokolení na pokolení dědila vzácná věc. Byl to krásně malovaný hrneček z čínského porcelánu a k němu patřil stejně nádherný podšálek. Na tom by nebylo nic až tak pozoruhodného, kdyby se nejednalo o čarovný hrneček. Kdo se z něj napil, ten začal mluvit pravdu. Tuto vlastnost měl pouze tehdy, když byl společně se svým podšálkem.

Král měl dceru Ladu. Byla to milá a hodná dívka. Protože bylo Ladě už 20 let, rozhodl se král, že jí začne hledat vhodného ženicha. Na pomoc si k tomu vyzvedl z královského trezoru hrneček s podšálkem.

Netrvalo dlouho a ohlásil se první nápadník. Byl to princ Zlatan, o kterém se proslýchalo, že je velký lakota a že je ke svým poddaným krutý.

Když se přijel představit na královský zámek, uspořádal král Dobromysl hostinu, při které se na závěr podával lahodný dort a k němu káva. Zlatanovi kávu naservírovali do kouzelného hrnečku. Princ měl připravenu líbivou řeč, ve které se chtěl jen a jen vychvalovat. Jakmile se napil kávy z hrnečku, začal vykládat úplně něco jiného. Vyčetl králi, že je moc hodný na své poddané. Prozradil, že až usedne na zdejší trůn, tak zavede „jiný pořádek“. A tak se s ním po hostině král rozloučil a popřál mu šťastnou cestu domů.

Druhý se přihlásil princ Krasomil. Po napití z hrnečku začal vychvalovat sám sebe, že se mu v kráse nikdo nevyrovná. O princezně špitl, že je strašně ošklivá. Ale protože je i bohatá, tak si ji tedy vezme, aby měl dostatek peněz na své fintění. I s ním se král rychle a navždy rozloučil.

Přicházeli další a další princové, ale i oni byli odmítnuti, protože na sebe prozradili samé špatné vlastnosti.

Po čase na královský zámek zavítal princ Chudomil. V té době se na zámku stalo něco hrozného. Při mytí nádobí se rozbil podšálek od čarovného hrnečku. Král byl z toho velmi nešťastný. Jak teď pozná, jaký princ doopravdy je? Na počest návštěvy se opět konala

hostina. Když se podávala káva, princ se rozpovídal: „Pane králi, poznal jsem, že vaše království je velmi bohatá země. Princezna Lada je krásná dívka a já bych byl šťastný, kdyby si mě vybrala za manžela. Moje království je však malé a chudé. Nemohu se zlobit, když mě odmítnete."

Král úžasem prince poslouchal. Uvědomil si, že má před sebou upřímného chlapce, který nepotřeboval čarovný hrneček k tomu, aby řekl pravdu. Protože se Chudomil líbil jemu i princezně, byla zanedlouho svatba.

Království mobilů

Bylo jedno království a v něm žil král s královnou a poddaní. A v tom království měli jednu pozoruhodnou věc. Rostl tam strom mobilovník, na kterém každý měsíc narostlo pět set nových mobilů. A tak každý obyvatel měl alespoň jeden mobil.

Lidé si spolu začali povídat pouze přes mobily. Čím dál tím více si posílali jenom SMS a nakonec zapomněli mluvit docela.

Mobilovník stárnul a stárnul, až jednoho dne přestal plodit mobily. Král dal do celého světa rozeslat SMS zprávu, že kdo uzdraví mobilovník, ten dostane jeho dceru za ženu a půl mobilovníku k tomu.

Přišla spousta zájemců, kterým šlo hlavně o půlku mobilovníku, protože se těšili, jak budou mobily prodávat do celého světa. Starý strom se jim však vyléčit nepodařilo.

Jednou zavítal do našeho království mládenec z daleké země. Potkával lidi, kteří nemluvili a byli smutní. Ptal se jich, co je trápí. Oni mu SMS zprávou prozradili, co se stalo.

Dovedli ho k mobilovníku. Mládenec, jmenoval se Honza, strom prořezal, okopal a důkladně zalil. Za týden se strom zazelenal a rozkvetl. Za měsíc na něm narostla nádherná jablka. Lidé obdivovali nové plody mobilovníku, ale zároveň byli nešťastní z toho, kde vezmou nové moderní mobily.

Jak plynul čas, přicházeli o ty staré a naučili se zase spolu mluvit. Zjistili, že jim mobily neschází a že jsou bez nich šťastnější.

O zázračném skřítkovi

Na kraji vesnice v malé chaloupce žila chudá vdova Magdalenka, která měla sedm synů. Chlapci museli své mamince pomáhat na poli i doma.

Jednoho roku vtrhla do země zlá nemoc. A zavítala i do naší malé chaloupky. Nejdříve začal pokašlávat nejmenší Honzík.

Za ním pak Ondra, Matěj, Jakub, Vašík, Petřík a Lukáš. Chlapci kašlali a chřadli. Magdalenka z toho byla velice nešťastná. Byla velmi chudá a nemohla k nim zavolat doktora. Chlapcům bylo stále hůř a hůř.

Magdalenka měla doma medailonek a rozhodla se ho prodat, aby mohla koupit nějaký lék, který by chlapcům pomohl. Cesta do města byla dlouhá.

Když přišla k malému paloučku, sedla si, aby si trochu odpočinula. Přemýšlela o svém trápení a ze všeho únavou usnula. Ve snu se před ní objevila krásná paní. Magdalence připomínala její maminku. Neznámá paní k ní promluvila: „Vím, co tě trápí, a pomohu ti. Rozhlédni se po paloučku, najdeš na něm drobounké, nenápadné bílé kvítky. Nasbírej je a uvař z nich svým chlapcům léčivý čaj."

Když se Magdalenka probudila, opravdu kolem sebe uviděla spoustu bílých kvítků, přesně takových, o jakých se zmínila tajemná žena. Nasbírala je a běžela rychle domů. Uvařila z nich čaj pro své nemocné chlapce. Ti hned, jak se ho napili, se cítili lépe. Po několika dnech se úplně uzdravili.

Lidé z vesnice se Magdalenky ptali, jak je to možné. Magdalenka jim ukázala kvítky, které chlapcům pomohly. Lidé se divili, jak to taková obyčejná květinka dokáže, vždyť vypadá jako chudobka. Pro Magdalenku to však byla nejkrásnější květinka na světě, protože uzdravila jejích sedm synů. A tak jí začala říkat sedmikráska...

Kouzelný náhrdelník

V jednom království žil král Dobromil se svou ženou. Před osmnácti lety se jim narodila jediná dcera - princezna Johanka. Rodiče o ni měli velkou starost. Nesměla být bez dohledu svého vychovatele ani okamžik.

K 18. narozeninám se král a královna rozhodli, že nechají

u čaroděje Merlina vyrobit věc, která by mohla vždycky určit, kde se Johanka nachází.

Čaroděj jim tedy připravil kouzelný náhrdelník. Černokněžník chtěl, aby si pro něj přijela osobně princezna a řekla mu, jestli se jí náhrdelník líbí.

Následující den přijel královský kočár a zastavil před čarodějovou chatrčí. Vystoupila z něj Johanka a uviděla dárek, pravila: „Ó, jak překrásný náhrdelník to je.“ Čaroděj byl rád, že se jí líbí.

Náhrdelník brzy prokázal svou moc. Královští rodiče zjistili, že princezna se tajně schází s mladým kovářem. Zakázali jí za ním chodit. Johanka přemýšlela, jak se to rodiče dozvěděli a bylo jí také divné, že poslední dobou vždycky vědí, kde byla. Došlo jí, že to asi dělá náhrdelník. Vždyť byl přímo od čaroděje!

S kovářem se rozhodli, že spolu ze země utečou a cestou se zbaví náhrdelníku. Následující den plán uskutečnili. Princezna přemluvila strážného, aby ji pustil do města, kde se k ní přidal kovář. Utíkali, až se dostali k mostu přes řeku. Princezna do ní hodila náhrdelník a unikali dál.

To už byl na královském zámku vyhlášen poplach. Král s královnou vyslali jízdu, aby je přivedla zpět. Vojáci dorazili k mostu a z řeky pod ním vylovili Johančin náhrdelník. Mysleli si, že se princezna utopila. Vraceli se se špatnou zprávou na královské sídlo. Královští manželé truchlili a říkali si, že kdyby ji nechali si vzít kováře, tohle by se nestalo.

Po třech letech se vypravili král s královnou na návštěvu do sousedního království. Cestou se zastavili v malé kovárně, protože jejich kůň ztratil podkovu. Jaké bylo jejich překvapení, když je přišla přivítat mladá kovářka Johanka s malým chlapečkem v náručí.

Vše bylo odpuštěno, všichni se společně vrátili na královský hrad a žili šťastně a spokojeně až do smrti....

Příběh šachového pěšce

Byl jednou jeden šachový pěšec. Patřil do známého šachového týmu, ve kterém si některé figurky myslely, že pěšec je bezvýznamným členem mužstva.

Jednou se v Písku konal šachový turnaj. V prvním zápase král přikázal pěšci, aby se pustil do boje a prorazil soupeřovu královskou

ochranku. Pěšec vyrazil do nepřátelských šiků. Snažil se úkol splnit co nejlépe, ale v nepozornosti se dostal do zorného pole protivníkova střelce, a ten ho z boje vyřadil.

Když to zjistil jeho král, velmi se rozzlobil. Opovržlivě řekl své ženě-královně. „Jak mám zvítězit, když mám v mužstvu tak nešikovného vojáka?“ Královna i ostatní figurky ze zadní řady s ním nesouhlasily. Pěšec to slyšel a rozplakal se.

Jak plakal, spadl na zem a zakutálel se k myší díře. Tam ho našel táta myšák a dal ho svým dětem k narozeninám. Dětem se pěšák moc líbil a skamarádily se s ním a měly ho rády.

A jak dopadl král? Byl z dalších bojů diskvalifikován, protože mu v mužstvu chyběla figurka pěšce...

PRÓZA 16 - 19 LET
!

Michaela Červenková • 19

Začalo to dobře, vzali se

Některé okamžiky se zpackají s tak detailní přesností, že je snad někdo musel naplánovat, myslel si Lars toho pátečního odpoledne. Na dveře jeho bytu právě zaklepal kurýr doručovací služby RAT Praha, a když za moment otevřel…

„Pan Trögler?“ obdaroval ho úsměvem mladík v předpisově modré uniformě. Nervózně přešlapoval a v rukou svíral černé desky. „Mám tady pro vás zásilku od Big City Bank, mluvili jsme spolu po telefonu.“

„Pojďte dál,“ ustoupil Lars a odhalil tak messengerovi pohled do obývacího pokoje.

„Podle záznamů nesu smlouvu na převedení účtu,“ pokračoval kurýr. Pohledem se na okamžik zastavil u dětského obrázku přicvaknutého magnetem na lednici. Prsty ťukal ve spěšném rytmu o vrchní stranu desek.

Lars souhlasně zamručel něco na způsob „to by odpovídalo“ a mávnutím ruky ho vyzval, aby se posadil. Sám popadl bundu a odložil ji z křesla, aby se mohl přidat.

„Tady jsou vaše dokumenty,“ natáhl se kurýr do obálky v deskách, „a smlouva. Než přistoupíme k podepsání, poprosil bych váš občanský průkaz.“ Natáhl k Larsovi ruku, ale jen tak napůl, aby nepůsobil nezdvořile.

Další zamručení. Následovalo přehrabování v peněžence. Kreditky, čipy, vstupenky, jízdenky… Prsty pracovaly v kvapném tempu. Rychleji. Rychleji! Když hrozilo, že se mu zamotají do jednoho velkého uzle, zarazil se.

„Chvilinku,“ požádal Lars. Přešel do vedlejší místnosti a stejný postup jako u peněženky použil na kabelu. Nebyla tam. Tam ani nikde jinde.

„Sakra!“ znova si prohmatal kapsy. Marně.

„Je všechno v pořádku?“ Hluk z vedlejší místnosti přilákal kurýrovu pozornost.

Lars se vrátil do obýváku.

„Špatně se to říká,“ poškrábal se v hnědém roští na temeni hlavy,

kterému by messenger nejspíš ze slušnosti řekl vlasy. „Nevím, jak je to možné, ale… někde jsem ji… nechal.“

***

Tušil, kde právní doklad své existence zapomněl. Ta tmavovláska s velkýma očima v jeho peněžence toho byla důkazem. Vyprovodil kurýra za dveře a nepřítomně zůstal stát na jejich druhé straně. Ta tmavovláska… Zamračil se. Mít v peněžence cizí doklady? Nic dobrého. Vytáhl je z kapsy.

Neutrální výraz na černobílé tváři mu byl silně povědomý. Viděl ji snad někdy? Možná se potkali. Horečnatě přemýšlel.

Určitě se potkali! A dokonce věděl kde.

***

„Lars Trögler,“ přečetla poštovní doručovatelka za přepážkou jméno z výzvy k vyzvednutí zásilky. „Váš občanský průkaz, prosím.“

Mlčky jí vyhověl. Pokývala a začala ťukat do počítače údaje.

„Máte tady balíček,“ okomentovala informace z monitoru spíš sama pro sebe. „Vydržte chvíli. Dojdu pro něj.“

Larsovo neurčité bručení ji vyprovodilo na cestu. Občanka zůstala ležet na druhé straně skla. Až teď začal vnímat ječivý dívčí hlas, který se u vedlejší přepážky nad něčím rozčiloval. Vrhl kradmý pohled na ubohého kluka, který se na druhé straně skla hrbil a snažil se náctileté brunetě něco vysvětlit.

Koutkem oka Lars postřehl, že se doručovatelka s balíčkem vrací. Z toho všeho už mu šla hlava kolem. Čas vypadnout. Než se stačil zaradovat, byl přerušen.

„Pojď sem na moment, prosím,“ zavolal zoufalý kluk.

K Larsově velké nelibosti se oslovenou ukázala být žena nesoucí jeho balíček. Zastavila se a místo aby ho obsloužila, zabrousila vedle. Zabručel, tentokrát jasně podrážděně. Opřel se o kameninový parapet a sledoval, jak se s nimi náctiletá brunetka dohaduje. Stačil zachytit pár vět o dobírkovném a adresátovi. Přestal poslouchat. Když se doručovatelka konečně vrátila s jeho balíčkem, neubránil se hlasitému povzdechu. Mechanicky zásilku i doklady převzal a otočil se na patě.

***

Víc než samotné poznání ho vyděsilo jméno, které stálo na průkazu. Nedůvěřivě si ho znova přečetl. A pak ještě jednou, protože tohle prostě nemohla být pravda. Datum narození bylo totožné. Místo narození stejné, jak si pamatoval. To přeci nemůže být pravda!

Vtrhl do ložnice. Bez ladu a skladu nastrkal veškerý obsah tašky zpátky dovnitř. Tohle chce rychlé řešení. Sundal z háčku klíče od bytu a zabouchl za sebou. Později nejspíš zalituje, že se neobtěžoval se zavíráním oken. Ale na tom teď nezáleželo.

„Mohu se zeptat, kde jsou informace?“ vřítil se na poštu.

Na světelné tabuli nad jeho hlavu se rozsvítilo upozornění (číslo osmdesát šest se má dostavit k přepážce číslo tři), ale to ignoroval. Existence jakéhokoli číselného systému mu byla momentálně z hloubi duše ukradená. Čekal na odpověď, ale žádné se nedočkal.

„Informace!“ zopakoval, tentokrát důrazněji.

Drobná plavovláska v přepážce číslo pět se narovnala. Byla to ona. Ta doručovatelka, která mu včera nebyla schopná včas donést balík nebo vrátit správnou občanku. Postarší dáma, která stála před okýnkem, ustoupila stranou.

„Jste to vy! Včera jste mi vrátila cizí občanku.“

„Prosím?“

Chudák pošťačka nejspíš neměla tušení, k čemu se připletla.

„Včera! Byl jsem tu vyzvednout balíček a omylem jste mi vrátila cizí občanku,“ zopakoval a prudce položil na pult před sebe kartičku. „Popletla jste to s tou cácorkou, co se tu hádala o výši dobírkovného.“

Plavovláska přeskočila očima z muže před sebou na průkaz. Přisunula si ji.

„Ano, na tu slečnu si pamatuji,“ přiznala.

„Kde bych ji mohl najít?“ pokračoval stejně razantně.

„Možná v ulici Vojáčkova 9367?“ zvedla obočí a obrácenou občanku protáhla pod sklem zpátky k němu. Až teď si připomněl, že průkaz obsahuje i kompletní adresu. „Je mi to líto. Netušila jsem…“ odmlčela se. „Když okamžik vydržíte, zavolám na policii. Tam by si s tím mohli vědět rady.“

„Ne!“

Pošťačka se na něj překvapeně otočila. Až teď si uvědomil, s jakou prudkostí ta slova vyhrkl. Přešlápl z nohy na nohu.

„Chci říct, co bychom obtěžovali pány policisty, když to můžu udělat za ně, ne?“ vysvětlil. „Skočím za slečnou Ninou sám. Stejně mi bude muset vrátit můj průkaz.“

„Myslíte?“ zapochybovala plavovláska. „Možná by bylo lepší…“

Co „by bylo lepší“ už se nedozvěděl. Byl pryč.

***

„Zatraceně!“

Podíval se na hodinky. Byla tma a mizerná zima. Seděl na schodech bytovky a žmoulal kartičku mezi prsty. Nebyla doma. Klepal, zvonil, ale nikdo se neozval. Kdy přijde? Možná za hodinu, možná za den nebo za týden? Má vůbec cenu tady čekat? Ale co kdyby se vrátila?

Naposledy to tak totiž bylo. Čekal, ale ne dlouho. Byla to fatální chyba. Tenkrát šlo o Elišku Tröglerovou, jeho ženu. Vynadala mu, že pořád někde lítá. Většinu času byl buď v práci, nebo se bavil ve společnosti. Byl extrovert, ona ne. Cítila se opuštěná a odstrčená. Už takhle žít nechtěla. Vyjádřila se jasně.

Nechtěl, aby to takhle skončilo. Dala mu ještě jednu šanci. Měl dokázat, že to myslí vážně. Že bude doma s ní a ne v kanclu nebo s klukama v baru. Přišel raději dřív. Čekal. Čekal a čekal a čekal a potom… Zavolal mu kamarád. Potřeboval pomoc s odtahem auta. Lars ho neodmítl.

Minuli se o minutu, o dvě, o hodinu? To bylo jedno. Elišce to bylo jedno. Stejně jako jí bylo jedno, že to ona se zapovídala v práci a přijela pozdě. Netrvalo to ani půl roku a už nebyla Tröglerová. Jediné, co po něm v jejím životě zbylo, byla dcera, které soud zakázal stýkat se s otcem kvůli údajnému alkoholismu. Podělaná sociálka!

Jak se to vlastně mohlo stát? Po tolika letech. Už by ho ani nenapadlo pokusit se ji kontaktovat. Moc dobře si pamatoval, jak ho tenkrát žena vyhazovala. Jenomže teď… Teď je všechno jinak.

„Ehm… dovolíte?“ pokusila se ho obejít brunetka. V jejím hlase nebyla ani známka po nepříjemnosti, se kterou včera vystupovala na poště. Co jí asi tak mohlo hnout žlučí? Ale byl si jistý. Je to ona.

„Nina Tröglerová?“ zeptal se.

„Ano.“ Byla překvapená a podezíravá.

„Máte občanský průkaz?“ zeptal se.

„Prosím?“ zasmála se a snažila se zamaskovat nejistotu. Vylovila z kabelky klíče, obešla ho a začala odemykat.

„Podívejte se do peněženky," vyzval ji znova. Nadechla se k odporu, ale umlčela ji kartička, kterou vyndal z kapsy.

„Ale já ji mám," bránila se. „Doopravdy!"

„Já tomu věřím," ujistil ji. „Jen si nejsem jistý, čí občanku máte."

Sklonila hlavu a plynule vytáhla kartu z peněženky.

V očích jí proběhla řada emocí. Opakovaně si měřila pohledem muže před sebou a toho na fotografii. Byl to on. Skutečně to byl on. Seděl jméno. Seděla tvář.

„Tati?"

***

Formulář č. 23 podle paragrafu 18

Jméno: Lars Trögler/Nina Tröglerová
Pobočka pověřená splněním: Praha Stodůlky
Cíl operace: Seznámit otce s dcerou
Osoby o operaci ~~byly~~/nebyly informovány. Operace byla/~~nebyla~~ úspěšná.

Službu zadala a provedla nezisková společnost Pošta pro tebe s úmyslem zkvalitnění mezilidských vztahů.

Podpis ředitele:

Laigls

Lucie Kosturová • 16

Za obzorem

Byl sychravý den. Mraky líně pluly po ocelově šedé obloze a v dáli se spustil lehký jarní déšť. Široko daleko bylo vidět pouze malé travnaté louky a zarostlá pole. Jen opodál v úzké roklině se rozprostírala ospalá vesnice, tichá a nehybná jako okolní krajina.

Pole protínalo vysoké elektrické vedení. Rýsovalo se proti nebi jako vysoký černý stín. Nad polem zakroužil pták a snesl se na elektrické dráty, kde se pohodlně usadil. Chvilku se pohupoval v mírném větříku a čechral si peří. Už to vypadalo, že pták začal klímat, když tu ho vyrušilo hejno menších ptáčků, kteří prosvištěli kolem vedení a přistáli ve vysoké trávě.

Pták na vedení se díval, jak se od hejna oddělila osamělá tečka a blížila se k němu. Vedle starého ptáka usedl maličký ptáček s lesklým peřím.

„Dobré jitro, pane Chroustozobku. Dlouho jsme se neviděli," pozdravil malý ptáček.

„Máte pravdu, pane Krásnohlásku. To víte, já v zimě už moc daleko nedoletím," povzdychl si starý pan Chroustozobek.

„Máte štěstí, že zimy jsou v poslední době mírné a mráz není tak krutý, jako když jsem byl ještě ptáče," odvětil pan Krásnohlásek a urovnal si pár rozčepýřených peří.

„Aby ne. Svět dávno není tím, co býval." odfrkl si pan Chroustozobek, ale rychle se otřepal a pokračoval, „kde se vaše hejno rozhodlo trávit letošní zimu?"

Pan Krásnohlásek se celý rozzářil.

„Dohodli jsme se, že zkusíme Egypt. Ptáčata byla pochopitelně nadšená a musím říct, že jsme si vybrali správně. Příteli! Egypt je úžasný, věčně teplé dny a příjemné noci, průzračné moře a klid. S manželkou jsme si odpočinuli a ptáčata dováděla v korunách palem. A řeknu vám, tak krásné volavky jako v Egyptě jinde nenajdete," mrkl na svého společníka.

„Mně už nějaké exotické cizinky dávno nic neříkají. Ale chybí mi vůně pomerančovníků a sladkých ovocných plodů. Tady v Čechách rostou jen jabloně, pár třešní a meruněk, ale žádný ovocný strom nevoní tak hezky jako pěkně vzrostlý banánovník." posteskl si starý

pták, dívajíce se na rozlehlá pole se zábleskem minulosti v černých očích.

„Vy a ty vaše ovocné stromy," zavrtěl hlavou pan Krásnohlásek a prohlásil v žertu, „určitě máte mezi předky kolibříky."

„Možná," prohlásil pan Chroustozobek se vší vážností.

Mezi oběma přáteli se rozhostilo ticho. Mraky se rozestoupily a na krajinu vysvitlo bledé slunce. Pan Krásnohlásek ihned vystavil na odiv své peří a spokojeně sledoval, jak se leskne ve slunečním světle.

„Podle volavek mám nejpůsobivější peří, jaké kdy mezi cizinci spatřily," prohodil pan Krásnohlásek jen tak mimochodem.

„A největší ego, jaké kdy měly tu čest poznat."

„Ale nebuďte hrubý, pane Chroustozobku."

Rozesmáli se a sledovali obzor, jenž se stáčel daleko za kopce. Pole lemovaly řady listnatých stromů, které byly na začátku jara stále holé a vyčnívaly ze země jako větvičky tvořící jedno velké hnízdo. Občas přes pole přeběhlo několik ladných srnek a na mýtině poblíž vesnice protékala úzká říčka. Zatímco se ptáci nechali ovívat vánkem a užívali si klidného dopoledne, na obzoru se objevila tmavá tečka. Blížila se pomalu k ptákům, chvíli rychle, chvíli pomalu a nemotorně. Když se tečka přiblížila natolik, že šlo poznat její rysy, ptáci zpozorovali, že k nim letí další pták, ale zjevně k smrti unavený nebo úplně popletený. Tajemný pták doplachtil k elektrickému vedení, žuchnul na dráty a přerývavě oddychoval.

„U divých orlů, co se vám stalo?" zhrozil se pan Krásnohlásek.

Neznámý pták ale jen lapal po dechu a protahoval si křídla, jako by je měl v křeči. Oba ptáci zvědavě vyčkávali.

„Mohu vám pomoct?" zeptal se pan Chroustozobek ustaraně, když ticho začalo být příliš dlouhé. Pták zavrtěl hlavou.

„O-o- omluvte mě. J-já musím popadnout dech," nebohý pták se zhluboka nadechl a vydechl.

„Nic se nestalo…"

„Pan Chocholka. Jmenuji se Chocholka," představil se pták a pokynul na pozdrav.

„Tedy, máte za sebou očividně dlouhou cestu, že?" nadnesl pan Krásnohlásek. Pan Chocholka se zajíkl, jako by do něho uhodil blesk.

„Cestu! To nebyla cesta, to bylo utrpení!"

„O čem to mluvíte, pane Chocholko?" vyzvídali pan Chroustozobek a Krásnohlásek unisono.

„To je dlouhá historie…“

„Jen povídejte, času máme dost,“ pravil pan Chroustozobek dychtivě. Pan Chocholka chtěl protestovat, že je příliš unavený, ale ptáci ho přemlouvali, aby jim alespoň stručně vylíčil, proč se dostal do tak zubožného stavu. Pan Chocholka se dlouho nedokázal vzpírat a znaveně rezignoval.

„No dobrá, když jinak nedáte. Ale nevím, odkud začít…“

„Začněte třeba u toho, proč cestujete sám,“ napověděl mu pan Krásnohlásek.

„Ach,“ vyrazil ze sebe pan Chocholka, jako by si to právě teď uvědomil. ,,No ano… tedy, původně jsem necestoval sám. Pocházím ze Šumavy, nádherná krajina se spoustou zvěře. Mé hejno se na přelomu podzimu a zimy rozhodlo odletět někam do tepla. Bylo už pozdě, na Šumavu uhodily první ledové přeháňky, a tak jsme se ani pořádně nedohodli, kam se letos vypravíme. Hlavně ať jsme co nejrychleji někde v teple. Vylétli jsme časně ráno na západ s tím, že až najdeme vhodné místo, usadíme se tam. Letěli jsme dlouho a bez přestávek, zima nás hnala kupředu. Přeletěli jsme velkou vodu, lesy zářící zelení a nádherná skalnatá pohoří, ale stále jsme nebyli spokojení. Stočili jsme se na jihozápad od velkého korálového moře.“

„Jihozápad od velkého korálového moře? Tu cestu znám, onehdy jsme tamtudy prolétali cestou do Brazílie. Ale pane Chocholko, tam je to velmi nebezpečné. Cesta je protkaná vzdušnými proudy silnými jak ďas,“ ozval se pan Krásnohlásek.

„A také že byly,“ přitakal pan Chocholka. „Někdo si myslí, že se vzdušné proudy dají lehce zvládnout. Prosím, když jste třeba orel… jenomže já jsem menší pták a odjakživa trpím mořskou nemocí. To vám povím, vzdušné proudy umí zavařit víc než kdejaké mořské vlny, ačkoliv je to v podstatě jedno a to samé… abych to zkrátil, nezvládl jsem proletět těmi proudy a ony mě odnesly daleko od mého hejna.“

„A co bylo dál?“ zajímal se pan Chroustozobek se zatajeným dechem.

„Dál si moc jasně nevzpomínám. *Pět dní a pět nocí* jsem se plahočil kdesi nad mořem, které nemělo konce. Padal jsem vyčerpáním, hladem i žízní. Nikde ani sebemenší ostrůvek, kde bych si mohl odpočinout. Hrdlo jsem měl vyprahlé, v největším zoufalství jsem dokonce pil mořskou vodu. Nikdy to nedělejte,“ pan Chocholka se, zjevně otřesený vzpomínkami, odmlčel.

„Pokud mě nešálí paměť, bloudil jste někde u Bermud," hádal pan Chroustozobek.

„Ano. Ne. Já nevím," pan Chocholka neklidně poposedl. „Nevím, protože to, co jsem viděl posléze, nebyly Bermudy."

„Kam jste se dostal?" pan Krásnohlásek se nedočkavě naklonil blíž.

„Dostal jsem se až za obzor," prohlásil pan Chocholka pevným hlasem.

Pan Krásnohlásek s panem Chroustozobkem si vyměnili zaražené pohledy, očekávajíce, že pan Chocholka každým okamžikem vyskočí a zakřičí: „Apríl!". To se však nestalo.

„Za obzor, tvrdíte." zopakoval pan Chroustozobek nedůvěřivě.

„Přesně tak, za obzor. Přeletěl jsem za samotný obzor, a co bylo za ním?"

„Ale počkejte, pane Chocholko, přece si nemyslíte, že vám to uvěříme," nedal se odbýt pan Chroustozobek. „To je nesmysl, obzor nemůžete přeletět. Země je kulatá, a proto před vámi vždy bude obzor. To se učí ptáčata už v hnízdě!"

„Říkám vám pravdu."

„Ale to..."

„Uklidněte se, pane Chroustozobku. Nechme pana Chocholku, ať nám dovypráví svůj příběh," vložil se do hrozící hádky pan Krásnohlásek. „Prosím, omluvte pana Chroustozobka. Pokračujte."

„Jak jsem říkal," navázal pan Chocholka tiše. „Přeletěl jsem obzor. Myslel jsem, že se brzy zorientuji, najdu cestu zpět na jihozápad a vydám se za hejnem. Jenomže jsem se mýlil. Moře sice skončilo, avšak krajina, kterou jsem viděl, se nepodobala žádné na zemi. Viděl jsem věci… podivné, bizarní věci…"

„Jaké?"

Pan Chocholka se roztřásl. Zavřel oči a pevně sevřel paťáty dráty. Divoce vrtěl hlavou.

„Pane Chocholko?"

„Ne," otevřel oči, „neptejte se mne, prosím."

„Pane Chocholko…?"

„Já nemohu. Všechno bylo tak jiné… hrozivé a zároveň zvláštní, obrácené," pták mluvil jako ze spaní, dál vrtěl hlavou, jako by jeho hlava stále odmítala to, co oči viděly.

„Svěřte se, uleví se vám," promluvil pan Krásnohlásek konejšivě a poplácal ho po zádech.

Pan Chocholka se přestal třást. ,,Nezlobte se na mě. Jen… pocuchalo mi to nervy. To ta poušť.“

„Povězte nám o poušti,“ pobídli ho ptáci a on po krátkém zaváhání spustil.

„Když jsem překročil obzor, jako bych oslepl. Všude bylo bílo. Letěl jsem dál a po čase si uvědomil, že za to ve skutečnosti může docela bílé nebe a poušť, která byla, stejně jako samotná obloha, mušelínově bílá. Přistál jsem, pln vděčnosti za místo k odpočinku. Písek byl chladivý a hebký, a když jsem se podíval podrobněji, zjistil jsem, že se v bílých zrnkách občas objeví i temně rudá zrníčka písku. To jsem viděl poprvé, ale nepřikládal jsem tomu moc váhu. Překvapivě brzy jsem sebral síly a vydal se hlouběji do pouště. Cítil jsem ve vzduchu vlhkost, která obvykle předpovídá deštné pralesy. A také jsem měl pravdu. Letěl jsem další den a noc, ale nakonec jsem před sebou spatřil tu vysněnou zeleň. Samým štěstím bych mohl dělat přemety v letu! Plný naděje letím rychleji, přestože již nemám dost sil, a pátrám po něčem, co by mi napovědělo, kde se nacházím. A pak přiletím nad prales. Nejsem pověrčivý pták. V mém hejnu jsme přísně skeptičtí. Ale co jsem zahlédl v pralese, nemohlo-*nemůže-* pocházet z tohoto světa. Ty rostliny… vše bylo převrácené… vypadalo to, jako by se otáčely květy a dívaly se za mnou, jak odlétám pryč. Jako by i koruny stromů, jestli se jim tak dá říkat, měly oči. A ti tvorové, kteří prales obývali… ne… nikdy jsem… nikdy…“

„Ale pane, co nám to tady...“

„Nejvíc mi v paměti asi ulpěli ježci.“

„Ježci?“

„Ano. Vypadalo to jako normální ježci, které jsem vídával u nás na Šumavě. Byli to jediní tvorové, kteří se aspoň vzdáleně podobali zvířatům, která znám z domova, možná proto mám jejich obraz dosud živě před sebou. Byli větší než náš normální ježek, s dlouhými čumáky a korálovýma očkama, k nerozpoznání od obyčejného ježka, tedy až… až na bodliny,“ pan Chocholka měl v očích nepřítomný pohled. ,,Místo bodlin měli bílé pampeliškové chmýří.“

Tentokrát toho bylo dost na pana Chroustozobka i pana Krásnohláska. Oba vyprskli smíchy a pan Chocholka se rozčileně načepýřil.

„Myslíte si, že si z vás tropím žerty?“ rozkřikl se.

„To nemůžete myslet vážně! Červeno-bílá poušť, oživlé rostliny, *ježci s pampeliškovým chmýřím místo bodlin?* Kam chodíte na takové představy!“ smál se pan Krásnohlásek.

„Měl byste přestat ztrácet čas s bláznivými historkami a najít si ženu, dokud jste mladý příteli," chechtal se pan Chroustozobek, až lapal po dechu.

„No tohle! Vše, co jsem vám pověděl, byla ryzí pravda! Že jsem se obtěžoval… to byste si museli přiznat, že existuje něco víc, než svět, v němž žijeme! Ale to by bylo něco, co si nedokážete vysvětlit, tudíž to neexistuje, že? Víte vy co? Žijte si spokojeně ve svém světě, slepí. Já jsem viděl opravdovou tvář světa a do konce života se z toho nevzpamatuji! Jak vám ty vaše bídné životy závidím!" zavřískl pan Chocholka, prudce roztáhl křídla a vztekle odletěl pryč. Oba ptáci se notnou chvíli smáli, až jim slzely oči. Ozval se až pan Chroustozobek.

„Víte, pane Krásnohlásku, možná jsme byli příliš neomalení. Spoustu dní bloudil nad mořem a to mu poblouznilo rozum. Je mi ho vlastně docela líto," přiznal se starý pták, otírajíce si slzy, které mu skanuly po obličeji.

„Možná mátě pravdu," broukl. Poté, jako by je nikdy žádný podivínský pták nenavštívil, vyjekl. „Málem bych zapomněl! Něco jsme vám přivezli z Egypta. Manželka chtěla, ať vám to doručím."

Vytáhl zpod křídla klubko z palmových listů. Zobákem ho rozvinul a odhalil hrst duhových brouků.

„Říká se jim skarabeové. Je to skutečně pochoutka, jedli jsme je každý den," pochvaloval si pan Krásnohlásek. Jeho společník ostražitě ochutnal jednoho brouka.

„Je dobrý, ale příště si na mě můžete vzpomenout, až narazíte na nějaký krásně vonící květ."

„Však já to manželce říkal! Ona si nedá říct. No, bohužel musím letět. Rád jsem vás viděl, pane Chroustozobku," rozloučil se lesklý ptáček.

„Přeji příjemný let, pane Krásnohlásku. Někdy zas zajděte na kus řeči," zavolal starý pták za panem Krásnohláskem a sledoval, jak odlétá za rodinou.

Pan Chroustozobek si nabral do zobáku dalšího skarabea a zamyšleně zíral na obzor.

Na jeho zobáku náhle přistálo něco bílého. Když se pan Chroustozobek pohnul, aby se na to lépe podíval, věc se vznesla a plula vzduchem pryč. Bylo to pampeliškové chmýří. Letělo přes rozkvetlá pole, na kterých však nerostla ani jediná květina.

Pan Chroustozobek se zakuckal a vyplivl skarabea. Mlčky seděl, zabraný do vlastních úvah.

„Na tenhle svět jsem už moc starý," prohlásil a odletěl, aniž by se jedinkrát ohlédl.

Denisa Korotvičková • 16

Nekonečné manželství

Lhostejnost a nezájem často způsobí mnohem větší škody než otevřený odpor. (J. K. Rowlingová)

Ze všeho nejvíce jsem si přál, aby tohle období už skončilo. Období jménem moje manželství.

A prosím, nekoukejte na mě tímhle tónem. Vždyť já přeci neříkám, že je to tak příšerné celou dobu. Jenom z její větší části. Začínali jsme jako každý zamilovaný pár, šťastní, a tak trochu pobláznění jsme se při zpětném pohledu nejspíš opájeli iluzemi o tom druhém. Tehdy jsme ale jeden druhého viděli skutečně v tom nejlepším světle. Smáli jsme se, bavili se, chodili do kina…

Byl jsem opravdu neuvěřitelně šťastný, když jsem ji požádal o ruku a ona řekla své ano. Kdybych byl tušil, v co se naše manželství jen během několika krátký měsíců transformuje, nejspíš bych ušetřil za prsten.

Nevím, kdo z nás dvou se víc změnil, ale vzhledem ke své naprosté neobjektivitě bych si samozřejmě troufl tvrdit, že to byla Alena. Ne že bych si pak už troufl říct jí to do očí. Ale už jenom to, že jsem schopný to napsat, znamená, že jsem na takové poloviční cestě. Nebo ne?

Každodenní polibky a smích se proměnil v zaryté mlčení a ignorování jeden druhého. Vážně nevím, co se stalo, ale Alena se změnila. Přestala se mnou mluvit a působila dojmem, jako kdyby se dívala skrz mě. A co je na tom nejhorší?

Maminka mi to říkala.

~

„Mně se nelíbí," prohlásila zničehonic má matka sedící naproti mně a popíjející svou odpolední kávu.

„Kdo?" opáčil jsem a sledoval její pohled, který naprosto neomylně spočíval na mojí přítelkyni.

„Kdo asi?" obořila se na mě matka. „Vždyť se na ni podívej, s nikým se nebaví, jen tam tak sedí a usmívá se."

„Je nesmělá," hájil jsem Alenu. „Vždyť vás zná asi pět minut, tak co bys chtěla?"

„Víš, že o člověku nejvíce prozradí jeho chování, když si myslí, že se na něj nikdo nedívá?“ odpověděla mi na otázku otázkou.

„Alena je jiná,“ vedl jsem si dál svou, „počkej, až se trochu rozkouká.“

Tenkrát jsem měl pravdu. Alena se skutečně zapojila snad do každého rozhovoru a na všechny udělala moc dobrý dojem. Od té doby ale uplynulo pět let.

~

„Zlato?“ oslovil jsem Alenu tímto přízviskem spíš ze zvyku než se skutečnou něhou, „v neděli přijedou naši, víš o tom, že jo?“

„A kdo všechno?“ zamumlala v odpověď, aniž by zvedla oči od krájení mrkve do jakési svojí zdravé fitness polévky.

„No mamka s tátou a obě ségry i s dětma,“ připomněl jsem jí a snažil se potlačit nadšení, které se mě zmocňovalo při představě, že tady s ní konečně na jedno odpoledne nebudu sám. „Už jsem všechno koupil, takže si s ničím nemusíš dělat starosti.“

„Hm,“ ozvalo se už jen a já si nebyl jistý, zda jsem si ten neartikulovaný zvuk jen nevymyslel.

Jelikož už jsem si nedělal velké naděje na jakoukoliv další odpověď, odebral jsem se na gauč, ze kterého jsem si nejdřív musel odházet pár kousků špinavého i čistého prádla, aniž bych měl sebemenší tušení, které je které, a taky nějaké to pletení, které tady Alena nejspíš zapomněla už tak před týdnem. Celý akt mi připomněl zároveň to, že před příjezdem svojí rodiny budu muset alespoň trochu uklidit.

V rámci možností jsem se uvelebil na gauči a jal se zuřivě přepínat programy, když jsem zaslechl vibrování mobilu. Hledání kýženého elektronického zařízení jsem měl o to těžší, že jsem si byl takřka jist, že jsem ho jen před pár minutami zaházel vším tím oblečením.

Nakonec jsem ho ale našel, a aniž bych se podíval, kdo volá, ohlásil jsem se: „Prosím?“

„Ahoj bráško,“ zazněl mi do ucha hlas mé starší sestry Dity, „volám ohledně tý neděle…“

„Jo, jo, počítám s váma,“ přerušil jsem ji s úsměvem na rtech.

„No,“ začala Dita nejistě, „nakonec přijedu jenom já s dětma. Mamka se ségrou to na poslední chvíli zrušily a táta se ještě rozhoduje.“

„Ale já myslel, že už je to dohodnutý?“ hlesl jsem.

„No jo," zahučela Dita, „co na to říct…" nechala konec věty vyznít do prázdna. Větu ale dokončovat ani nemusela. Moc dobře jsem věděl, co chce říct. Chce a zároveň nechce.

„Tak přemluv alespoň tátu," zaprosil jsem a už v tu chvíli jsem duševně zvracel nad tím, jak uboze musím znít. „Nalákej ho třeba na známky."

„Jo, však toho přemluvím," uklidňovala mě Dita, ale moc jistě nezněla.

„Děkuju," slabě jsem se usmál do zdi, ale nedalo by se říct, že bych se cítil lépe.

„Jasný, tak v neděli," snažila se Dita tento podivný rozhovor už konečně ukončit.

„Těším se, ahoj," zavěsil jsem a zůstal s mobilem v ruce zírat do bílé zdi naproti mně. Moc dobře jsem věděl, proč mamka ani mladší sestra přijet nechtěly. Nikdo nemá Alenu rád. Jestli jim totiž nebyla příliš sympatická předtím, když se ještě chovala přívětivě, teď už ji v naší rodině tuplem nemá rád vůbec nikdo.

Ony zkrátka nechtějí vidět, v čem žiju. Možná se dokonce bojí, že by z toho pak měli noční můry. Ty já už ale nemám. Můj život se totiž v jednu takovou proměnil.

~

V neděli nakonec opravdu dorazil i táta, ačkoliv, jak se vyjádřil, přijel přeci jen kvůli známkám. Ditin syn Jakub se ani nesnažil předstírat, že se nudí, a rovnou si vytáhl tablet se spoustou stažených her. Jeho sestra byla sice o něco civilizovanější, ale nešlo nevycítit z výrazů všech ostatních, že by si přáli, aby tahle trapná tříhodinová chvíle už konečně skončila.

„Dáte si něco k pití?" nadhodil jsem do všeobecného chaosu kolem. „Mám tady minerálku, šťávu, čaj, kafe nebo brambůrky…"

„Já bych se napila nějakých těch brambůrek," skočila mi do řeči moje neteř Monika a zářivě se na mě usmála.

„Máš je mít," pokrčil jsem rameny, a jelikož byla jediná, kdo nějak zareagoval na mou nabídku, obsloužil jsem nejprve ji.

„Díky, strýčku můj drahý," zadeklamovala a nabrala si plnou hrst slaných brambůrků. Vážně netuším, jak ta holka může tolik jíst a nepřibrat ani gram.

„A kde máš ženu, bratře?" prohodila Dita až příliš hlasitě na to, aby byl ten dotaz určený pouze mně.

„Asi v kuchyni ještě něco kutí," odpověděl jsem polohlasně

ze strachu, aby mě snad náhodou neslyšela a nemračila se na mě o to víc, až všichni odjedou.

„Ali?“ křikla Dita provokativně, když se všichni usadili na část těla k tomu určenou, „pojď mezi nás!“

„Jo, hned,“ zahuhlala monotónně Alena, která se zničehonic objevila ve dveřích do obýváku.

O půl hodiny později byla Alena stále v kuchyni a nám už došly banální témata ke konverzaci. A tak jsem tam seděl společně s lidmi, kteří patří k mým nejbližším a přemýšlel, o čem se s nimi mám sakra bavit.

„No tak mě už nic nenapadá,“ vyjádřil jsem myšlenky všech v místnosti nahlas.

„Tak nám řekni, co novýho,“ vybídla mě Dita a já měl sto chutí zakřičet jí do obličeje, že jsem jí to říkal už před pětadvaceti minutami a že u nás prostě nic „novýho“ není.

„Tak to spíš, co u vás. Vy jste taková akční rodinka,“ opáčil jsem, ale bylo jasné, že kdyby se úroveň konverzace v téhle místnosti propadla ještě níž, tak proboří podlahu.

„No tak my asi pojedem, ne?“ nadhodil táta a začal se pomalu zvedat. „Přece jenom to máme domů kus cesty.“

Gratuluju, tati, víc ohraná věta snad už ani použít nešla, pomyslel jsem si, ale nahlas jsem přirozeně řekl něco úplně jiného.

„Dobře, když už musíte,“ nechal jsem větu nedokončenou, jednak proto, že jsem nevěděl, jak bych ji měl dokončit, a jednak také proto, že by mě už beztak nikdo neslyšel, protože se všichni na můj vkus až příliš dychtivě začali hrnout ke dveřím.

„Tak ahoj, bráško,“ otočila se na mě Dita, když už byli všichni za dveřmi a někteří už dokonce v autě, „a drž se,“ povzbudivě se na mě usmála s výmluvným pohledem upřeným směrem ke kuchyni. Než jsem se ale zmohl na slabý protest, a alespoň loajální obranu své zákonité manželky, byla pryč.

„To se vyplatilo toho tolik kupovat, co?“ vykoukla z kuchyně Alenina hlava a posměšně se na mě ušklíbla.

A já měl chuť na ni zařvat, ať je kurva zticha. Že nic neví. Že za všechno může ona. Ale nedokázal jsem to. Jak vidno, manželství mě očividně vykastrovalo. Byl jsem příliš slabý. A nejspíš takový zůstanu až do konce svých dní. Což při stávajícím stavu věcí nejspíš nebude za moc dlouho.

PRÓZA 20 - 23 LET
!

Tereza Vlčková • 21

Barvy jednoho života

Za sklem zasazeným v oprýskaném rámu hustě prší. Nebe má barvu ocele a do místnosti vniká lezavá vlhkost a melancholie, tak typická pro tyhle pozdně podzimní dny.

„Ale ne, už zase," odfrkne si otráveně mladá sestřička. „Paní Slavíková, to jste nemohla počkat, až mi skončí směna?" Prohodí to sice s lehkou nadsázkou, ale já bych si velmi přála, abych se jí mohla omluvit a říct jí, že to vůbec nedělám schválně, jenže nemůžu.

Zaplavuje mne stud. Má odpornou, tmavě žlutou barvu moči.

Moje tělo si dělá, co chce, bez ohledu na to, jak moc se mu s narůstajícím zoufalstvím snažím poručit.

Sestra ze mě stahuje přikrývku, cop jí padá přes rameno. Sklání se nade mnou, aby mi mohla vyměnit plenu.

Je to zoufale ponižující a smutek se mi usadí v srdci s takovou intenzitou, s jakou jsem kdysi cítila tolik jiných, zářivě krásných emocí.

„Paní Slavíková, vaše dcera vám vzkazuje, že do konce měsíce nemůže přijít. Má spoustu starostí v práci, však jste to sama znala?" Její hlas neprozrazuje žádnou skutečnou starost. Je prázdný, slova padají kolem mne jako vločky barvy z okenního rámu. Předpokládám, že nejsou určena ani tak mně, jako vzduchoprázdnu, o kterém se domnívá, že je to to poslední, co ve mně zbylo.

Když má hotovo, stahuje si rukavice a stáčí pohled ke mně, ale neřekne už nic. Pak odklape pryč. Cvaknou dveře a pokoj zase pohltí ticho. Připadám si, jako kdybych se plavila po moři v osamělé loďce, daleko od veškerého života.

Obklopuje mne jen šedá a bílá, kombinace dvou barev trpké beznaděje.

Moje mládí bylo zářivé, plné nádherných odstínů, které mne sytily svou jiskrnou intenzitou.

Bylo mi osmnáct, když mě můj budoucí manžel poprvé vzal na zábavu. Tančila jsem s ním a červené šaty se mi vlnily kolem boků. Světla byla oslnivá a zářivě jasná, pohledy mých kamarádek ještě jasnější. Na jazyku jsem cítila chuť té nespoutané energie mládí, pulsovala mi v těle s každým nádechem, tepala mi v žilách.

Čas plynul dál, a než jsem se stihla pořádně rozkoukat, stála jsem před oltářem a slibovala si věčnost s tím samým klukem, který mě vzal tančit. Všechno bylo jemně růžové, přesně tak, jak to vypadá, když je člověk ohromně šťastný a nic ho netrápí. Moje nohy stály na zemi, má hlava se dotýkala oblaků. Polibky toho kluka, který se dávno změnil v mladého muže, byly něžné a měkce zasypávaly mou tvář v bezeslovém projevu citů. Bytí bylo sladké jako cukrová vata, která se s lehkostí rozpouští na jazyku v letním odpoledni.

Moje studia byla naplněna tvrdou snahou všechno zvládnout, uspět. Dny plynuly, plné béžových přebalů učebnic a sešitů, do kterých má, někdy jistá, jindy velmi nejistá ruka vpisovala tmavomodrým inkoustem moudrosti předávané již od pradávna, ale také spousty chyb, které činila má mladá, nezkušená mysl.

Můj další život byl plný bílé. Každé ráno jsem oblékala čistě bílé šaty a procházela bílými chodbami nemocnice. Tam moje podpatky klapaly v dlouhých chodbách stejně, jako dnes klapou podpatky sestřiček, které se kolem mne jen hemží.

A stáří? Stáří, to byl jen jakýsi strašák, stanice, do které vlak jede ještě hodně dlouho.

V tu dobu jsem ještě netušila, že už nejsme dva, ale tři. Když jsem to zjistila, můj muž mne zvedl do náruče tak vysoko, až se mi štěstím točila hlava a moje prsty sahaly po radostné, azurově modré obloze nad mou hlavou.

Narození mojí dcerky bylo červené prudkou bolestí, ale pak můj svět znovu zrůžověl vděkem a nekonečným dojetím. Držela jsem svou holčičku za drobné ručky, když dělala první kroky, odpovídala na její šišlavé dětské otázky. A ona byla celá růžová, od prstíčků po tvářičky. Byla část mne samé, moje srdce tlouklo v rytmu s jejím. Dávala jsem jí vše, co jsem mohla a snesla bych pro tu růžolící panenku modré z nebe. Často jsem jí vyprávěla o své práci, až mi jednou řekla: „Mami, až vyrostu, chci být jako ty.“ Zahřálo mě to u srdce, které mi potom málem prasklo pýchou, když s hrdostí v očích skládala Hippokratovu přísahu.

A pak, příliš brzy, nás naše malá, ale dávno dospělá holčička opustila. Zanechala stárnoucí rodiče vzadu, už jsme na její život nestačili.

Ten mladík, který mne vzal poprvé tančit, mne opustil příliš brzy, přestože naše vlasy byly dávno sněhově bílé, naše záda ohnutá a naše tváře v sobě měly vryté hluboké vrásky.

Vždycky mi sliboval lásku do konce života a svému slibu dostál. Miloval mne přes šedesát krásných let. Ale pak jsem zbyla sama.

Až teď jsem si začala uvědomovat, že ty dny, kdy jsem čekala na slunce, nebyly vůbec šedé. Všechny dny, kdy jsem toužila po barvách, vlastně barevné byly, jen já jsem to neviděla. Když se ohlédnu, vidím, život byl plný těch nejnádhernějších barev, neuvěřitelně malebný svou obyčejnou neobyčejností.

Ani nevím, kdy přesně všechno začalo skutečně šednout. Barvy zhasínaly, až nezbylo nic jiného, než tenhle malý pokoj se starým oknem v oprýskaném rámu a nepoužitelné tělo.

Svět chutná jako slzy, ale když pevně stisknu víčka, odráží se od těch slz světlo a ony se lesknou jako diamanty a všecko se mi jako zázrakem vrátí. Sice to nedokážu uchopit, ale můžu se dívat.

Navenek už nejsem víc, než šedivá, dožívající troska, ale uvnitř hýřím těmi nejkrásnějšími barvami.

Nikdo nevidí, co vidím já, když se vrátím do světa vzpomínek, existujících už jen v mé hlavě.

Jedině tam jsem zase tou mladou dívkou, která se točí v rytmu hudby.

Jedině tam jsem zase barevná, jedině tam jsem zase člověk.

Třetí kolej

„Položíme ho tady na tu lavičku," slyšel jsem odněkud z dálky. Rána. „Hej, kámo, vstávej!" zvolal Petr, který se mě snažil zvednout ze země, kam jsem právě spadl. „Dobrý, vole," zamumlal jsem a nemotorně se vyškrábal nahoru. Marně jsem se snažil zaostřit na dvě postavy přede mnou. „Jsem v pohodě," přesvědčoval jsem je i sám sebe.

„Zvládneš nastoupit do vlaku? Nebo tu na něj s tebou máme počkat?" ptal se Vojta. „Dobrý," odvětil jsem, i když jsem věděl, že jediné místo, kam se mi podaří nastoupit, je říše snů.

„Tak dobře dojeď, brácho!" popřáli kluci a odešli.

Tušil jsem, že mi první ranní vlak jede tak za dvě hodiny. Tedy jsem se rozhodl strávit zbývající čas spánkem. Převaloval jsem se na tvrdé lavičce a pokoušel se najít tu nejméně bolavou polohu. Jen co jsem se jakžtakž uvelebil, ozval se ze tmy hukot. Pomalu jsem rozlepil oči, ale vlaková stanice zela prázdnotou, jen pouliční lampa slabě poblikávala a vítr honil po opuštěných kolejích igelitový pytlík s pár dalšími odpadky. Chvíli jsem koukal do prázdna, až mi víčka opět začala klesat. Hukot se ozval zase. Teď už nebylo pochyb, i přes silnou alkoholovou clonu jsem jasně poznal přijíždějící vlak. Pomalu jsem se narovnal a vyčkával. Vítr se prudce zvedl a vzdálený hukot se proměnil v pravidelný táhlý klapot. Igelitový pytlík vyletěl vysoko do vzduchu, když vlak přijížděl na třetí kolej. Nemotorně jsem se zvedl a vyhodil část obsahu ze svého žaludku před sebe na trávu. Otřel jsem si pusu do rukávu, promnul oči a kymácející chůzí jsem přímo skrz kolejiště vyrazil ke třetí koleji. Několikrát jsem zakopl a spadl, než jsem se konečně doplahočil k vlaku. Měl jen jeden vagón a vypadal prázdně, téměř zchátrale, těžko si představit, že se ještě rozjede. Dveře se ztěžka otevřely. Vyškrábal jsem se po strmých schodech nahoru a dveře se s tichým pískotem zase zavřely. Uvnitř svítilo jen slabé světlo, které matně ozařovalo siluety ostatních pasažérů. Nebylo jim vůbec vidět do tváře, seděli nehybně v úplné tichosti, každý zvlášť na jedné dvousedačce. Pozdravil jsem, ale nikdo neodpověděl, ani se na mě nepodíval. Zamžoural jsem a hledal očima vhodné místo. Motavým krokem jsem prošel uličkou

a sesunul se na sedačku úplně vzadu. Kožený potah byl chladný a nasáklý prazvláštním pachem. Vagon se dal do pohybu. Pozoroval jsem podivné cestující, kteří se kývali do rytmu jedoucího vlaku. Z okýnka byla vidět temná ubíhající krajina. Jeli jsme rychle, hodně rychle. Měl jsem z toho vlaku divný pocit. Zmateně jsem se rozhlížel kolem sebe a hledal nějakou tabuli, kde by byl uveden směr, kam a odkud vlak jede. Nikde ale nic nebylo. Jen holé stěny. Podíval jsem se ven. Krajina běžela neskutečně rychle. Vyděšeně jsem se chytl rantlu sedačky. Zpocené ruce mi klouzaly po hladké kůži. Motala se mi hlava. Vykřikl jsem! Jeden z pasažérů se na mne otočil. Ucítil jsem náhlý tlak.

Tma. Oči jsem měl otevřené, ale neviděl jsem nic. Hluk motoru neustával, pořád jsme jeli. Nejspíš jsme vjeli do tunelu. „Ale to by se přece ve vlaku svítilo, stejně jako předtím," napadlo mě. „Co se děje?" Bylo mi zle od žaludku. Stále jsem se křečovitě držel sedačky a přál si jediné, vystoupit. „Kam jsem to proboha vlezl," klel jsem.

Omračující světlo zaplavilo vagon. Zakryl jsem si oči a schoulil se na sedačku. Cítil jsem, že vlak začal zpomalovat, až se nakonec úplně zastavil. Promnul jsem si oči a snažil se přivyknout dennímu světlu, které proudilo z venku. Nevšímaje si ostatních cestujících jsem vyrazil ke dveřím. Vypadl jsem z vozu, dopadl na všechny čtyři a začal zvracet. Bylo mi hrozně zle. Chvíli jsem tak zůstal, než jsem se konečně postavil a rozhlédl kolem sebe. S úžasem jsem si uvědomil, že je den, podle slunce mohlo být tak chvíli po poledni. Nevěřícně jsem se rozhlížel, stál jsem na téže zastávce, kde jsem před malou chvilkou zhruba ve tři hodiny ráno do vlaku nastoupil. Jenže něco bylo jinak, hodně toho bylo jinak. Oči mi sjely na uvítací transparent visící na nádražní budově. Žluté písmo na červeném plátně hlásalo „Ať žije naše dělnická třída!" Opět jsem si několikrát promnul oči a četl nápis znovu. „Dělnická třída?" opakoval jsem udiveně. Uslyšel jsem houkání vlaku a s úlekem zjistil, že stále stojím v kolejišti a proti mně se řítí lokomotiva. Zděšeně jsem nadskočil a co nejrychleji to šlo, běžel na nástupiště. Vlak se prohnal kolem mě. Výpravčí stál venku, díval se na mě a kroutil hlavou.

„Soudruhu, co jste dělal v tom kolejišti?!" křikl.

„Soudruhu?...Já…hm…já…co se to děje?"

„Takhle se zlískat v pravé poledne," řekl káravě, „že vám není hanba, děláte ostudu nejen sám sobě, ale celé vlasti…"

„Co…co, to bylo za vlak?" zeptal jsem se.

„Jen vysávat socialistickej stát…“

„Cože? Ne…já jen, co to bylo za vlak?“ naléhal jsem.

„Jako ten, co projížděl? Praha – Děčín,“ odsekl.

„Ne, já myslím ten, ze kterého jsem vystoupil.“ Snažil jsem se mluvit pomalu a zřetelně a částečně zakrýt svou opilost, což se mi opravdu nedařilo.

„Táhne to z vás, jak ze sudu, soudruhu! Co já vim, vodkud ste vylez, já vás viděl až v tom kolejišti.“

„Ne, já přijel vlakem, zastavil na třetí koleji,“ trval jsem na svém.

„Estli hned nevypadnete, zavolám vozbrojenou stráž…,“ řekl rozčileně.

„Počkejte, přijel na třetí kolej..“

„Ti vám teprv ukážou třetí kolej…jste celej divnej...a drzej, co by tomu řekla strana…“

„Ale třetí kolej.“

„Žádná třetí kolej tady není,“ zakřičel a odešel.

Díval jsem se za ním a pokoušel se udržet na nohou.

„Stavěla se ve dvaačtyřicátým, ale nikdy ji nedodělali, je tam jen kus trati, asi padesát metrů, možná míň. Co nerozkradli komunisti, to zarostlo, řekl stařík sedící na lavičce, jenž nás celou dobu poslouchal.

„Vždyť tam před chvílí přijel vlak,“ řekl jsem zmateně.

„Je tam odstavená stará mašina. Stojí tam už třicet let, je už napůl rozebraná, ta by se rozhodně nerozjela, je to jen vagon, nemá vůbec motor,“ vysvětloval.

Nechápavě jsem na něho zíral. Chtěl jsem se ho ještě optat, co měla trať spojovat a proč ji nedostavěli, ale to už se ke mně vracel výpravčí se dvěma členy OSŽ za zády. Lekl jsem se, couvnul, zacloumal se a spadl na zem. Snažil jsem se rychle vstát, když mě někdo popadl zezadu za rameno. Celý svět se najednou zastavil. Výpravčí i s oběma členy OSŽ zamrzli v půli kroku. Stařík na lavičce zůstal nehybně sedět s pusou zkroucenou v jakémsi úšklebku. Ticho. Projela mnou vlna zděšení. Otočil jsem se na muže stojícího za mnou. Podivný zápach se linul z jeho šatů. Byl to on, cestující ze záhadného vlaku. Rychle jsem se odtáhl. „Co to…co…co… to má znamenat? Jak, jak…jste to udělal? Co jste zač?“ vykoktal jsem. Muž mlčel, stál proti slunci, nebylo mu vůbec vidět do tváře. Mžoural jsem na něj skrz opuchlá víčka. „Kdo jste?“ zeptal jsem se.

„Nesmíš tu být,“ řekl.

„Kde…já…kde to jsem?“

„Nesmíš tu být,“ opakoval.

„Jak jsem se sem dostal? Nikdo žádný vlak neviděl…já…já ničemu nerozumim…“ Byl jsem zmatený a vyděšený. Vyškrábal jsem se na nohy a rozhlédl se kolem. „Co se s nimi stalo?“ ptal jsem se nechápavě, ale můj společník vůbec neodpovídal. Rychlými kroky přešel ke mně a chytl mě pod krkem. Dech měl zkažený, pleť zašedlou, kůži studenou. „Nesmíš tu být!“ řekl důrazně a táhl mě zpět na kolejiště. Klopýtal jsem přes koleje. Jeho sevření bylo pevné. Hodil mne na zem na třetí kolej, opravu byla zarostlá trávou, přesně jak tvrdil děda na lavičce. Rázem se zvedl vítr, vzduch se ochladil a zpovzdálí zahoukal přijíždějící vlak. Záhadný muž stál přede mnou a díval se na mne. „Nesmíš tu být!“ zařval. Hučení nabývalo na síle. Koleje, na nichž jsem seděl, se rozduněly. Za siluetou muže se objevila světla jedoucí mašiny. „Proboha, vždyť jede přímo na nás!“ křičel jsem, ale muž stál naprosto nehybně. Bylo pozdě na útěk. „Srazí nás!“ rychle jsem se schoulil na zem a rukama si zakryl hlavu. Řval jsem. Tlak mě dusil. Cítil jsem náraz. Prudké světlo. Tma.

Leknutím jsem vyskočil. Zděšeně jsem se rozhlédl kolem. Vítr si pohrával s igelitovým pytlíkem, tlumené světlo ozařovalo koleje. Seděl jsem na lavičce. Hlava mi třeštila. Promnul jsem si spánky a zamrkal do tmy. Pusto, nikde nic. Žádný vlak, žádní cestující, žádný výpravčí s členy OSŽ, jen prázdné nádraží a igelitový pytlík. „Spal jsem snad?“ nechápal jsem. Motavě jsem se zvedl a prohlédl si zchátralou budovu. Žádný transparent, co by chválil dělnickou třídu, tam nevisel. Po zádech mi přejel mráz. Vybavily se mi poslední vzpomínky. Na krku jsem ještě cítil pevné sevření a dotek chladné ruky. Nemotorně jsem vytáhl z kapsy mobil a podíval se na displej. Hodiny ukazovaly 3.19. Do příjezdu první ranní soupravy zbývala ještě více než hodina. Svalil jsem se zpět na lavičku a zíral do prázdna. Oči se mi klížily. Slabé světlo lampy postupně přecházelo v tmu.

„Vstávejte, pane!“ řekl někdo a zacloumal se mnou. Pomalu jsem otevřel oči. Bylo světlo, den. Nade mnou se skláněl výpravčí. „Měl byste jet domů.“

Narovnal jsem se a protáhl si zkřivená záda. Bolela mě hlava, ale viděl jsem ostře. „Kolik je hodin, prosim vás?“ zeptal jsem se. „Bude půl deváté ráno,“ odpověděl. „Už?“ podivil jsem se. „V kolik jede, prosim, první vlak do Paceřic?“

„Do Paceřic? Za deset minut.“

„Jo? Děkuju.“ To jsem si prospal pěkných pár hodin, napadlo mě. Zívl jsem a rozhlédl se po nástupišti. Pár metrů ode mě stála paní s malou holčičkou. Držely se stranou a opovrženě se na mě dívaly. Zvedl jsem se a prokřupnul si krk. Hlavou mi prolétla nepříjemná vzpomínka na záhadný vlak, jeho pasažéry, na soudruha výpravčího a tajemného muže. Sen? Byl tak opravdový. Noc jsem měl rozbitou na tisíce střípků, které do sebe vůbec nezapadaly. Petr a Vojta…zapíjeli jsme promoce…zastávka…transparent a děsivý muž, jenž zastavil čas. Nedávalo mi to smysl, ale vše bylo tak skutečné. Podivný vlak by stejně pravdivý, jako moje kocovina. Z dáli se ozval hukot.

„Už vám to jede, pane,“ upozornil mne výpravčí. Kýl jsem na něj a vyrazil k trati. S těžkou hlavou jsem usedl na sedačku. Souprava se rozjela a za zvuku dunícího motoru opustila stanici. Celou cestu jsem přemýšlel, nemohl jsem si vysvětlit, co se se mnou v noci dělo. „Třetí kolej…nedostavěná…zarostlá travou,“ skládal jsem kousky paměti. Točila se mi hlava.

Pronásledovalo mě to. Myslel jsem stále na ten vlak. Nemohl jsem jíst, spát…ten zápach, ten muž, tak reálné pocity. Vždyť jsem se ocitl v době mých rodičů. Budil jsem se, zdálo se mi, že sedím na kolejišti proti jedoucí mašině a nemohu se hnout. Musel jsem se tam vrátit…ten odstavený vagon, musím tam zpět.

Byl večer, chvíli před třetí hodinou ranní seděl jsem na zastávce a čekal na tajemný vlak. Minule přijel asi ve tři. Díval jsem se do tmy, na zrezivělou starou trať, nic. Byla mi zima. Čekal jsem a čekal. Přijel jsem už před hodinou a prošel si celou třetí kolej, měla asi čtyřicet metrů a žádný starý vagon na ní nestál, byla prázdná. Bylo po třetí hodině a já čekal, co se bude dít. Nic. Vůbec nic a to ani v půl čtvrté ani ve čtyři. Táhlo na pátou a já stále čekal, oči se mi únavou klížily. Ze tmy se ozval dusot. Zbystřil jsem. Světla rozčísla tmu a do stanice přijel první ranní vlak. Nechal jsem ho ujet a čekal dál. Začaly mnou hryzat pochyby. Asi se mi to opravdu zdálo, určitě se mi to zdálo. Najednou mi přišlo zbytečné čekat, jestli se náhodou nezrealizuje moje opilecká vidina. Všechno to byl nesmysl. Zaklel jsem a nastoupil do dalšího vlaku na Paceřice. Svalil jsem se na sedačku, opřel se zády o okýnko a zavřel oči. Byl jsem tak zaneprázdněný myšlenkou svého omylu, že jsem si ani nevšiml, že na třetí kolej právě přijel vlak.

Barbora Jurková • 20

Šeptání vody

Ležela na oblázcích. Přelévala se přes ni tichá voda. Otevřela oči. Zhluboka se nadechla. Do plic se jí nahrnula chladivá tekutina. Nebolelo to. Na inkoustově modrém nebi zářily hvězdy všech věků.

„Ofélie," šeptala voda, „Ofélie."

***

„Ofélie, seš v pohodě?" otázka prolétla tmavě modrou tmou. *Co odpovíš? Jde o společenskou hru. Odpověz špatně, prohraješ všechno. Jenže co má člověk říct, když všechny odpovědi jsou špatné. Co odpovíš, Ofélie?*

„Jo, jsem v pohodě," řekla překotně a odhrnula si pramen vlasů z očí. Rozhlédla se okolo sebe. Seděla na přednášce teoretické fyziky. V přední části auly, někde hluboko pod ní, ze sebe mladý doktorand chrlil jedno naučené moudro za druhým. Po celé místnosti byl slyšet šum mobilů a jiných zařízení. Pochybovala, že kdokoliv dával pozor.

Papír před ní zel prázdnotou. Otočila se na Ninu, která se na ni dívala se zdviženým obočím.

„Vážně?" procedila skrz zuby. Znělo to poněkud sarkasticky. Sakra. *Prohrálas, Ofélie.*

„Jo, vážně," přikývla a pokračovala v téhle prapodivné hře. Nina pokrčila rameny a vrátila se pohledem zpět k obrazovce svého tabletu. Rozhodně si však nepsala poznámky.

Co se stalo? Přísahal by, že ta voda byla skutečná. Zvedla levou ruku. Držela v ní pero. Nyní zlomené. Studená náplň barvila Oféliin svět do modra. *Jak moc si myslíš, že je to opravdové, Ofélie?*

Nina ji znovu probrala lehkým zatřesením až na konci zmateného monologu přednášejícího. Hodina a půl drahocenného času člověka zmizelo nenávratně kdesi v hloubkách vesmíru.

Celá rozlámaná se zvedla ze svého místa. Tělo protestovalo občasným křupnutím. Nina už dávno poskakovala směrem k východu. Opravdu by chtěla mít tolik energie co ona. Ale poslední dobou

Ofélii přepadávala únava čím dál častěji. A s ní í absolutní zoufalství. Možná by mohla najet na Ninin styl plný kofeinu a cukru.

„Promiň," zamručela, když se konečně dostala ven. Nina do sebe právě lila poslední trošku kafe, které si s sebou přinesla v cestovním hrnku. Pravděpodobně cestou na další přednášku navštíví jednu z mnoha kaváren, aby ho zase doplnila.

„Připravena na další kolo?" Z nějakého důvodu její kamarádce připadalo zábavné komentovat jejich vysokoškolský život jako boxerský zápas… na druhou stranu to nebylo daleko od pravdy. Jen čekala, kdy bude složena na zem přesně mířenou ránou v podobě zkoušky.

„Ani ne," přiznala a protřela si oči. Dávala si pozor, aby to neudělala rukou celou modrou od inkoustu. Nechtěla chodit celý den se skvrnami na obličeji.

„A vážně si seš jistá, že seš v pořádku? Protože tam jsi rozhodně v pořádku nevypadala. A ne že by to teď bylo o něco lepší." Nina se na ni zamračila. Proč to prostě nenechá plavat?

„Jo," povzdechla si, „jsem si naprosto jistá, že jsem v pořádku. Jen… poslední dobou jsem trochu víc unavená. To je všechno." Prosím, věř mi to. Prosím, neptej se. Nechej mě tohle kolo vyhrát, Nino.

„No dobře, no," vzdala to Nina poté, co ji několikrát přejela pohledem od hlavy k patě. Ofélii na rty vklouzl drobný úsměv.

„Tak jdeme, ne?" snažila se znít o něco živěji. Proto, aby udržela přetvářku. Proto, aby tomu sama uvěřila.

„Jo, jdeme. Snad to bude lepší než tohle," ušklíbla se Nina.

Ofélie, proč jsi lhala?

***

Do chodidel ji studil hrubý písek. Okolo kotníků se jí ovíjela temná voda. Vítr laskal její nahou kůži. Kráčela hlouběji do vody.

„Pojď, Ofélie," pobízelo ji tiché bublání. Šla. Dokud ji řeka neobjala okolo ramen. Podlomila se jí kolena. Nestihla se nadechnout. Vklouzla do temnoty. Nebe tentokrát zelo bezútěšnou prázdnotou.

„Ofélie," konejšila ji voda.

***

Odemkla dveře malého bytu. Opatrně se rozhlédla. Nikdo jiný tu dneska nebyl. S úlevou se natáhla pro Ninu opřenou vedle výtahu.

„No tak, pojď, rychle. Než vyleze baba z druhého konce chodby!“ houkla na ni a manévrovala je do úzké chodbičky. Obě dvě měly vypito. Nina poněkud více.

„Ofé-oféli-lelie!“ špitala pobouřeně Nina, když jí prudce strčila na malou sesličku. Zavrtěla hlavou a začala svou kamarádku zouvat.

„Pššššt, Nino. Půjdem hned spát, jo? Jen dáme dolů boty.“ To Ninu na chvilku zklidnilo. Jen tak tam seděla, nechala se od ní zouvat a bublavě se něčemu smála.

Dopravit ji do postele bylo poněkud obtížnější. Spoustu překážek v tak malém prostoru. Ani by se nedivila, kdyby se na jejich kůži do rána vykreslilo pěkných pár modřin. A Nina jí rozhodně nijak nepomáhala.

„Ty… ty mě chceš… chceš mě dostat do postele,“ nařkla ji vesele. Ofélie jen protočila oči, sama skopla z nohou tenisky a vedla je dále do bytu.

„To víš, že jo. Po ničem jiném ani netoužím,“ odpověděla Nině, když jí pokládala do postele. Když se přes ni natahovala pro peřinu, aby ji přikryla, cítila její ruce kolem krku.

„Nino,“ zahučela a snažila se z jejího sevření vymanit. Nepouštěla ji. „Nino!“ Do nosu ji štípala vůně zvětralého alkoholu. Než stačila cokoliv říct, Nina ji políbila. Podlomily se jí ruce a spadla na dívku pod sebou. Cítila dychtivé ruce všude po svém těle. Neobratně zajížděly pod triko. Nijak nereagovala. Prvních pár vteřin. Všechno, co se dělo, bylo tak obludně známé.

„Nino,“ hlesla Ofélie pár vteřin před tím, než se vzdala. Než ji nechala, aby si dělala, co chce. Nininy doteky, jakkoliv vítané, po sobě nechávaly tmavé šmouhy hanby. V ten moment jí to bylo naprosto jedno. Nechávala ji, aby si brala vše, co potřebuje a chce. *Proč to děláš, Ofélie?*

„Lil,“ zamumlala v polospánku Nina a pustila ji. Trvalo to chvilku. Nebo celou věčnost. Na tom nesešlo. Ofélie se omámeně zvedla z postele. Vzápětí se jí podlomila kolena a spadla na zem. Neměla sílu vstát. Jen se natáhla pro něco pod hlavu.

Ofélie, kolikrát můžeš spadnout a neroztříštit se na milion kousků? No tak, je to jednoduché. Ani jednou, Ofélie, ani jednou. Ty už totiž rozbitá jsi.

Probudilo ji bouchnutí dveří. A křik. Trhla hlavou a podívala se na postel. Nina už tam nebyla. Sebrala se ze země. Bolelo to.

„Co si do prdele o sobě myslíš?!“ otočila se. Ve dveřích stál její bratr.

„Co,“ nestačila to ani dořící, když se jí tváří prohnala palčivá bolest. Vyděšeně se na něj podívala. Tohle se ještě nikdy nestalo.

„Právě jsem musel poslouchat od té bábi naproti, jak tu v noci děláš bordel! A ještě ke všemu si sem taháš nějaký děvky!“ ječel na ni. Vytřeštila oči.

„Vždyť to byla jen Nina,“ protestovala chabě.

„Mně je naprosto jedno, kdo to byl! Opakovat se to už nebude!“ řekl tichým tónem. Děsivá výhružka. Ofélie se dívala, jak odchází prapodivně zdeformovaný stín, který kdysi býval jejím bratrem. Bezděčně si přejela prsty po hořící tváři.

Ofélie, v očích ti hoří slzy, víš to? Víš, Ofélie? Až teď si uvědomila, že to nejsou její myšlenky, ale naprosto cizí hlas.

Nina dělala, jako kdyby se nic nestalo. Možná se až moc snažila. Obě se až moc snažily. Trochu marně schovávala zarudlou a opuchlou tvář pod vlasy. I když je fakt, že se jí nikdo na nic neptal.

„Seš v pořádku?“ tentokrát se ptala ona. Nina se na ni podívala, malinko zrudla, ale přikývla. Dobře. Ticho mezi nimi ji děsilo. Víc, než potencionální hádky a křik. *A cos čekala, Ofélie? Že se ti vrhne kolem krku? Ofélie…*

„Jo… uhm, děkuju, žes mě u sebe nechala přespat. Doufám, žes z toho neměla problémy,“ odpověděla Nina. Zavrtěla hlavou. Vlasy ji pošimraly na bolavém místě.

„Ne, vůbec,“ lhala. Nina přikývla. *Co teď, Ofélie?*

„To je dobře. Hele, musím jít, uvidíme se později,“ rozloučila se a utíkala od ní pryč. Ofélie stála na místě a… *A co? Co teď budeš dělat? Utíká od tebe… A ty ji necháš jít, že ano? Protože je to jednodušší, že ano? Ofélie…*

***

Něco droboulinkého ji polechtalo na nose. Rychle to zachytila prsty. Bílý okvětní plátek. Vzhlédla. Kvetoucí třešeň. Vítr pomalu rval lísteček po lístečku. Nechal je ve vzduchu tančit waltz, choval je ve svém náručí a pak je pustil. Na divokou hladinu řeky.

„Ofélie!“ Vítr ji objal. Pohladil každý kousek kůže. Zabořil své nenechavé prsty do vlasů. A strhnul ji dolů.

„Ofélie!“ vítala ji voda. „Ofélie!“

***

Nina se jí vyhýbala. Nebylo o tom pochyb. Kdykoliv se s ní snažila mluvit, nebo ji jen dohnat na chodbách, utekla. *A čí je to asi vina, Ofélie, co? Čí?*

Chtěla tomu hlasu uvnitř své hlavy říct, ať sklapne. Neudělala to. Protože vyplňoval tu dunící prázdnotu. Pohyboval se v ní jako ozvěna. Pořád a pořád dokola. Ujišťoval ji o prapodivně ohnuté pravdě světa. Protože za všechno mohla ona. *Správně, Ofélie, správně.*

Když přišla po dlouhém dni domů, nechtěla nic jiného než si zalézt pod deku. A pokračovat tak ve své izolovanosti. Nemohla. Přivítal ji nakyslí pach alkoholu. V kuchyni oceán střepů. A bratrovo chrápání do toho všeho znělo jako jedna z Bachových fug. Zlověstně. Bolestně. Definitivně.

O střepy si pořezala prsty a dlaně. Neřešila to. Jen si zaschlou slupičku krve po kousíčkách sloupala v umyvadle pod vodopádem horké vody. Přemýšlela. Asi se stalo něco u bratra v práci. Nebo taky ne. Poslední dobou nepotřeboval výmluvy pro svoje chování.

Po špičkách se vkrádala do zbytku jejich bytu a snažila se najít jakékoliv další škody. Nic. Jen spící mužská postava na rozbitém gauči. Vedle něj dopitá láhev od levného piva. Natáhla se, aby ji sebrala. Její zápěstí sevřela ledová ruka.

„Víš," zachroptěl, „pamatuju… pamatuju si všechno. Všechno, co se stalo… rodičům." Pustil ji. Sebrala láhev a odnesla ji ke zbytku skla.

Vážně? Věříš mu, Ofélie? Opravdu mu to věříš? Nemyslíš si, že lže? Že si pamatuje jen tu bolest? Stejně jako ty? Bolí to, Ofélie, bolí. To je to, co si pamatujete… Bolest, Ofélie. Bolest.

Něco hlasitě bouchlo. Otevřely se dveře laboratoře. Spousta modrého dýmu a křičících lidí. Musí odtud zmizet. Utéct. Rychle. Teď hned! Jenže stála na místě a dál pozorovala shon okolo ní. Cítila šťouchance a rány. Ani se nehnula.

Tohle přece znáš, Ofélie, že? Takové to tenkrát bylo, nemám pravdu? Tolik kouře a křiku, zlatíčko, a máma s tátou nikde… Jen zůstaň, Ofélie, třeba teď přijdou.

Co? Ne! Musí odtud pryč! Musí odejít s ostatními! Musí, nebo…

Nebo co? Něco se ti stane? Ale o to přece jde ne? Aby se ti něco stalo. Aby to všechno přestalo. Aby byl konec. Abys byla s rodiči. Ofélie…

Ne! Nechce… Srdce jí divoce bušilo. Plíce pálily. Po tvářích teklo něco mokrého. Chtěla křičet. Nemohla. Nemohla se ani hnout.

„Ofélie!“ zakřičel někdo a začal ji táhnout pryč. Otočila se. Povědomá postava. S krátkými vlasy v prapodivném odstínu fialové. Nina!

„Ofélie! Do prdele! Hni sebou! Na ten tvůj záchvat bude čas později! Teď musíme jít!“ řvala a táhla ji za sebou. Nechala se. Krůček po krůčku odcházela od své noční můry.

„Co to do tebe vjelo?!“ zavřeštěla Nina. Nina… Nina ji zachránila. Před ní samotnou. Ne poprvé. Nina. Kotva v rozbouřené vodě.

„Ofélie!“ zatřásla s ní. Nevěděla, jak ji má dát najevo, že je v pořádku. Jak jí poděkovat. Natáhla se. Chytla její obličej do dlaní. A políbila ji. Nina naprosto ztuhla. Na pár milisekund. Pak ji prudce odstrčila.

„Jdi do háje, Ofélie!“ a opět mizela pryč.

Cos to zase provedla, Ofélie? Proč? Víš o tom, že zase brečíš, Ofélie? Jenže ty si slzy nezasloužíš. Ty si nezasloužíš brečet. Přestaň, Ofélie! Hned!

Prázdný domov. Tiché koutky plné vzpomínek. Na bolest. Na zlobu. Poslední kousek štěstí odešel tenkrát s Ninou. Pak… pak všechno přestalo dávat smysl. Zvyšovala se entropie. A maxwellův démon už neexistoval. Nina tu nebyla.

Hodila batoh do rohu místnosti a šla pryč. Kam? Ven. Kamkoliv. Daleko.

Kam jdeš, Ofélie? Kam jdeme?

Pryč. Kdo nás bude hledat? Kdo? Zůstal ještě někdo?

Ne, Ofélie. Nezůstal už nikdo. Jsme samy.

***

Větve stromů vrzaly a houpaly se ve větru. Studený vichr už nebyl tak příjemný. Rozpadlý beton ji řezal do bosých nohou. Zhluboka se nadechla. Přívětivost řeky se někam vypařila.

Ofélie, je to jednoduché. Voda. Voda jí šeptala. Celou tu dobu.

Zhoupla se. Padala. Voda ji objala tak pevně, jako kdysi máma. Houpala ji ve svém náručí.

„Ofélie,“ špitala líbezně, když jí do vlasů zaplétala větévky a kusy řas.

„Ofélie!“ zpívala, když ji na hruď pokládala další a další kameny.

„Ofélie!“ vítala ji, když se naposledy nadechla a podívala se na horu. Na inkoustově modrém nebi zářily hvězdy všech věků.

Ofélie, ty ses vrátila!

Hanuš Jelínek a Knihovna Jana Drdy

Když se v roce 1997 rozhodla Knihovna Jana Drdy vyhlásit literární soutěž pro mládež, přemýšlelo se, po kom ji pojmenovat. Padala různá jména, tu více tu méně známá. Nakonec volba padla na tehdy trochu pozapomenutého příbramského rodáka, básníka, překladatele a zetě Aloise Jiráska, Hanuše Jelínka. V prvorepublikovém období byl tento absolvent pařížské Sorbonny jedním z nejlepších překladatelů a propagátorů francouzské literatury u nás.

Soutěž tedy dostala jméno „Příbram Hanuše Jelínka“ a po skromných začátcích letos slavíme už 21. ročník. Několika prvních se zúčastňovalo deset, patnáct soutěžících, vesměs z Příbrami a okolí. Dnes můžeme říci, že počty soutěžících mladých literátů dosahují stovek, a to z celé naší republiky i ze Slovenska. Jméno Hanuše Jelínka se tak pomalu dostává do povědomí naší mládeže. A to je jenom dobře.

Můžeme také říci, že se díky našemu „znovuobjevení“ Hanuše Jelínka o něho a jeho dílo začala zajímat také širší příbramská veřejnost. Zdejší spisovatel Josef Fryš zařadil v roce 2008 jeho osudy do knihy o slavných rodácích „Dvanáct osudů čtyř staletí“. A pak přišlo to hlavní. 20. září 2009 byla konečně na jeho rodném domě v Příbrami Na Sebastopolu odhalena pamětní deska za přítomnosti rodinných příslušníků rodiny Jiráskovy, představitelů města a kulturních pracovníků, včetně zástupců naší knihovny. V Galerii Františka Drtikola na příbramském Zámečku byla tentýž den zahájena výstava obrazů a kreseb básníkovy manželky Boženy. Další, kdo objevil krásu Jelínkových veršů, byl příbramský vokálně instrumentální soubor dobových nástrojů Chairé v čele s Josefem Krčkem, který nastudoval koncertní program „Zpěvy sladké Francie v překladu Hanuše Jelínka“ jak v češtině, tak ve francouzštině.

Zatím posledním počinem Jelínkova obrození je vydání „Zpěvů sladké Francie“ v elektronické podobě, které vydala - kdo jiný než - naše knihovna…

Příbramský rodák, básník, překladatel a diplomat Hanuš Jelínek spatřil světlo světa 3. září 1878 v budově dnešního hostince Sebastopol. Jelínek navštěvoval zdejší obecnou školu a v letech 1888-98 reálné gymnázium, kde měl mj. za spolužáky Karla Tomana, Arne Dvořáka, Karla Sezimu či Lothara Suchého. V roce 1896 nastoupil studia na filozofické fakultě v Praze, kde studoval němčinu, češtinu a francouzštinu. V zimních semestrech studoval jako stipendista na Sorbonně a Collége de France v Paříži. Tam se podrobně seznámil s francouzskou literaturou a hlavně poezií.

Po první světové válce se jako člen zahraniční komise Národního výboru zúčastnil v Paříži mírových jednání. Byl pověřen řízením ČTK ve Francii a díky svým zahraničním stykům pracoval i jako úředník ministerstva zahraničí.

Jeho manželkou byla dcera Aloise Jiráska, Božena, významná česká malířka. Do důchodu odešel v roce 1932 a věnoval se především své literární a překladatelské práci. V posledních letech života téměř oslepl a své memoáry „Zahučaly lesy" musel diktovat. Zemřel 27. dubna 1944 v Praze a byl pohřben na Vyšehradském hřbitově. Na Zdaboři máme ulici Hanuše Jelínka a na jeho rodném domě pamětní desku.

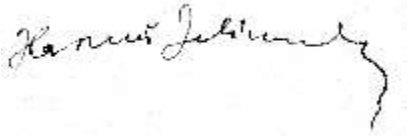

Obsah:

Poezie

Barbora Karasová	8
Jana Kepková	11
Zuzana Balíková	12
Julia Gurjeva	15
Eliška Kohlíčková	18
Heřman Kejla	22
Jaroslav Tomek	24
Adam Šabat	27
Klára Kimberly Víznerová	33

Próza

Tomáš Burian	41
Daniela Naimanová	52
Lukáš Károlyi	61
Michaela Červenková	67
Lucie Kosturová	72
Denisa Korotvičková	79
Tereza Vlčková	84
Anežka Straková	87
Barbora Jurková	92

V edici „Příbram Hanuše Jelínka“ dosud vyšlo:

Hra na strach /1997/
Vánoce na blátě /1998/
Okamžiky /1999/
Vichřice na sídlišti /2000/
Viktoriánská rodinka /2001/
Zpěv pro hvězdy /2002/
Krokodýl v předsíni /2003/
Podzimní námořník /2004/
Pes se zavřenýma očima /2005/
Jezero uprostřed času /2006/
Můry v bodláčí /2007/
Bublišení /2008/
Oblékla se do moře /2009/
Tančila requiem /2010/
Na vedlejší koleji /2011/
My generation, baby /2012/
Cesta tam a zase zpátky /2013/
Tiché tóny /2014/
Nebevodi /2015/
Bláznivý zloděj nohou /2016/
Barvy jednoho života /2017/

Barvy jednoho života

Almanach 21. ročníku literární soutěže „Příbram Hanuše Jelínka“

Vydala: Knihovna Jana Drdy
(nám. TGM 156, Příbram)
Tel.: + 420 318 626 486; www.kjd.pb.cz
Vytiskl: PBtisk a.s.
(Dělostřelecká 344, Příbram)
Tel.: +420 318 493 711; www.pbtisk.eu
Vydání první.
© Knihovna Jana Drdy, 2017
ISBN 978-80-86937-52-6